

Krč: Já vás, Petře, popíšu fixou za každou lež, kterou řeknete. Na konci hodiny budete celý černý.

PORGazeen 50

Tatíček: Připadám si lehce jako debil...

Valášek: Já jsem taky omezenec.

Přibík: Škoda, že jsou ve škole zakázaný fyzický tresty. To by byla fyzika!

Fantys: Dělejte. Nebo aspoň dělejte, že něco děláte.

Krč: Neplést Poe a Pú.

Profota: Upřímně, vaše výsledky jsou o mnoho vyšší než vaše reálné znalosti.

Šlajchrtová: Když je někdo blbej, tak je blbej...

Bukovský: Nemáte plný počet, protože jste to napsal úplně blbě.

Roleček: Jidáš byl hajzlík už od dětství.

Výšková: Méchant (fr. Zlý, zlobivý) je třeba u malejch dětí. Vy už nejste zlobiví, vy už jste zlí.

Arnot: Sandra a Stalin by to zrušili.

Kubíček: NULOU SE DĚLIT NESMÍ, DĚTI!

Beran: Já jsem, přátelé, například naprosto šokoval svou babičku, když jsem rok dopředu odhadl konec Rodinných pout.

Krč: /O opravě testů/Včera jsem vypil láhev whisky a přemýšlel jsem, co s váma.

Valášek: Uhlíř je démon. Má démonický pohled, který zabíjí.

Klaus: 80 ho... králíčků – abych zase nebyl v Porgazeenu – krát 1,02 je...

Neuvedeno: Tak se nad tím zkuste zamyslet. Já se už zamýšlet nebudu, protože jdu na oběd. Nashledanou.

Úvodník

Po pajcté, milovaní čtenáři! Konečně máte příležitost se nadechnout po upoceném kvapíku finišu školního roku, když na vás zaútočí tahle buclatá studentská tiskovina. Pajcka se složeným úsilím všech redaktorů vskutku jubilejné vyloupila a je to macek výroční jak se patří. Těchto libozvučných 32 stran je až po okraj nařacháno nostalgií, reportáží a lehčím zobem.

Mnohé články věnují svůj pohled zpět – porgánským vztahům po letech v podání Bětky Kovandové a Franty Křapky, dostane se ale i na perlení ze starých dobrých časů zpracované Norou Behovou. Ještě k tomu nám z expozice kyne zástup bývalých šéfredaktorů ve svých zdravicích.

Na minulé redakční schůzce se objevil názor, že se v časopise objevuje příliš mnoho dlouhých nestravitelných textů. Poslední čísla byla plnější a plnější a velká část zůstávala čtenáři nepřechtena. To vše je pravda, proto i toto číslo přetéká ve švech. Navrch byly vytvořeny dvě reportáže z gymnázia U Libeňského zámečku a z Nového PORGu tak dlouhé, že to nepřete snad nikdo.

Nebudu ale přece všechno výjmenovat, vždyť se na to ještě každý jukne hned tady na stránce v obsahu. Typicky úvodníkově také musím kdáknout po poetických příspěvcích. Kde je ta poetika haiku obsažená ve stručné glose? Kde je ten výkřik i dojemný okamžik rozrušeného mladého studenta a studentky? Vyčistěte klávesnice a otřete sliz z displejů. Brušte se glosováním, napište něco pronikavě břitkého a pak to hlavně horem dolem vnuťte redakci. Počteníčko přeje

Vojta Vychaný

PORGazeen 50: časopis vydávaný studenty PORGu Libeň.

Redakce: Jan Kaczor, Jakub Hrab, Nora Behová, Jakub Kurnas, František Křapka, Vojtěch Witzany, Dominik Obruča, Klára Hutková, Martin Valášek, Bětky Kovandová, Theodora Voráčková. **Šéfredaktor:** Honza Kaczor **Sazba, grafická úprava:** Bětulinka Kovandová, František Křapka **Korektury:** Martin Valášek **Ilustrace, foto:** Tereza Vyšínová Vojta Witzany, Franta Křapka, Honza Kaczor, Kryštof Hejný, Nora Behová, Jakub Hrab, Klára Hutková **Tisk:** Anti Intellectual Conspiracy **Adresa:** PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII – Libeň, 180 00. **Ý-mejl:** porgazeen@gmail.com. Vyžádané i nevyžádané, neanonymní příspěvky jsou vždy vítány třemi kybernetickými pštrosy a jedním pruhovaným hrochem z jiné dimenze na ý-mejlu redakce či kteréhokoliv redaktora! Žijeme v moderní době, takže vše pouze elektronicky! **Cena:** 30 Kč PORGazeen 50 vyšel v červnu 2009 v nákladu 200 výtisků. Rovněž tento Porgazeen, který si zajisté nepřetete pouze vy, ale taky vaši rodiče, děti, kamarádi, kolegové, domácí mazlíčci, domácí plyšová mazlíčci a snad i tety z osmadvacátého kolena, vychází díky velkorysému finanční podpoře **Eduarda Huliciuse**, studenta PORGu v letech 1992–2000. Skládáme hlubokou (a to ještě více hlubokou než v PORGazeenu 49) poklonu a uctivě děkujeme.

! v zadku?

Valášek: Lucie, posadte se, nebo máte snad piercing

OBSAH

Zdravice 3-4

Stalo se 5

Co ty na to 5-6

Student se ptá 6-7

Glosy 7

Padesátka ve světle hluboké noci 7

Strašné věci 8

Podstata žlutých papírů 8

Porg TV 9

Reportáž Nový PORG 10-13

Rozhovor s M. Metelkou 14-15

Porgánské páry po letech 16-17

Do hlubin Zámečkářovy duše 18-20

O jemném nebezpečí a velkém mejdanu 21

Ve víru tance 22

Recenze 22-24

Rozkřápnout medvídku 23

Šéfredaktorův nekrolog 25

Deutsche Seite 26-28

Test poctivosti 29

Perly sviní(m) 30

Retro perly sviní(m) VŠUDE

Klaus:

- OP: Rovno
- Odpověděl bych vám rýmem, který by začínal: Ani...

Eduard Hulicius

Fantys:

Je nějaký román, který se nedotýká reality? Něco úplně mimo? Ms: No dyť. Bible.

Zdravice ex-šéfredaktorů k 50. PORGazeenu

Redakce PORGazeenu oslovila při příležitosti významného kulatého jubilea všechny bývalé šéfredaktory s žádostí o krátkou zdravici. Jak se můžete sami přesvědčit, všichni přistoupili k výzvě zodpovědně. Je zřejmé, že jim osud „jejich“ PORGazeenu stále leží na srdci. Jeden z nich, Přemek Matějček, druhý šéfredaktor v pořadí, se vydání 50. čísla bohužel nedožil. Věnujeme mu tímto alespoň malou vzpomínku...

MV

Petr Kolínský

V roce 1906, po velkém zemětřesení, byla v San Franciscu založena Seismological Society of America. V roce 1911 začala Společnost vydávat Bulletin. Když jsem se před pár lety stal členem Společnosti a získal tak on-line přístup k Bulletinu, jako ohromná a neuvěřitelná se zdála zpráva, že i starší, naprosto nesehnatelná čísla, jsou nyní k dispozici na internetu v pdf. Skutečně – nascannovali ty desetitisíce stránek a úplně všechno, co v Bulletinu vyšlo od roku 1911, si lze stáhnout. Nevěřicně jsem se prohraboval desítky let starými články, někdy kvůli jejich tématu, jindy z čiré zvědavosti. Říkal jsem si – tak tohle je ta Amerika. Všechno jde. Představoval jsem si, jak v tom roce 1911, když se San Francisco vzpamatovávalo ze zemětřesení a hlavně z mnohem ničivějšího následného požáru, redaktori sázeli někde na kolena texty článků, doplňovali je grafy a obrázky, vyráběli matrice pro tisk matematických vzorečků. A něco mi to připomínalo.

O rok později jsem si uklízel počítač. Znáte to – přepisujete soubory z adresářů do adresářů ve snaze vzbudit sami v sobě dojem, že něco děláte, ale přitom jen fragmentujete harddisc a vzniká ještě větší nepořádek a více adresářů. Co bylo jednou seřazeno podle data seřadí podle tématu a naopak. Rozhodl jsem se, že mimo jiné zvýším efektivitu svého počínání tím, že zkusím nějaké nepotřebné soubory smazat. Zaujal mě zvláště adresář Archiv, ve kterém jsem roky nebyl a zřejmě tak nebyl hoden milosti. V něm bylo vnořeno mnoho dalších podadresářů, a mezi nimi pak i jeden z názvem Pzeen. Ten obsahoval podadresáře pojmenované jen čísly, a to velmi nízkými, jednocifernými. Tušíte správně – byly v nich schovány texty pravěkých PORGazeenů a to dokonce ve formátech, které jsem na svém dnešním počítači vůbec nedokázal otevřít. A tak jsem si vzpomněl – jak jsme onehdá na papíry A3 lepili z každé strany dva papíry A4 potištěné texty článků, a na ně zase lepili obrázky, které jsme neuměli vsadit do textů, a pak pět takovýchto „slepenců“ nesli kamsi do tiskárny a doufali, že výsledek se bude aspoň z 20% podobat záměru. Nepsal se sice rok 1911 ale „jen“ 1994, nicméně jako objevitelé a průkopníci nových tiskařských technik jsme se cítili také.

A naposledy loni, v říjnu 2008, když jsem navštívil koncert Tiny Turner a ze zvyku jsem si na něj napsal recenzi, protože mě opravdu nadchnul, vzpomněl jsem si, že v roce 1996 jsem na koncert téže zpěvačky také napsal recenzi, která vyšla v PORGazeenu. Měl jsem chuť si ji po těch 12 letech přečíst, ale text příslušného souboru v adresáři Archiv/Pzeen byl zcela nečitelný, byl promořen čtverečky a zavináči. A dlel jsem toho času v Texasu a stará čísla PORGazeenu jsem po ruce neměl. A kdo ví, jestli bych je vůbec doma našel, po tolika stěhováních a „uklizení“ svého papírového archivu. Samozřejmě – nejjednodušší cestou bylo si prostě stáhnout 11. číslo PORGazeenu pěkně v pdf a zasmát se nad svým vlastním textem, hned, teď a tady, hezky po internetu. A nadchlo mě to ještě více, než před lety ta stará čísla Bulletin of the Seismological Society of America.

Všem vám díky, že jste dotáhli PORGazeen až sem a že ho snad budete postrkovat i dál. Patnáct let trvání a padesát čísel – to je důvod k radosti.

Ondřej Zátka

Už před nějakými deseti dvanácti lety se začalo proslýchat, že Duch PORGu umírá, nebo dokonce že jsou jeho dny definitivně sečteny. Takové mrmlání se obvykle ozývalo z úst zaslužilých studentů, v jejichž koutku byla zasunuta ubalená cigareta, a já (tehdy ještě bez cigarety) jsem jim vědoucne přizvukoval. Pak jsem z PORGu odešel a trochu ztratil kontakt. Není tedy divu, že mě nemale a o to mileji překvapilo, když mě před nějakým půl rokem Duch PORGu požádal o přátelství na facebooku. Od té doby se znovu kamarádíme a já vidím, že přes všechny lamentace a celý les zlomených holí má dost tuhý kořínek. Když jsem si pak v PORGazeenu 49 přečetl reportáž z akce VOR 2008 (kde v úvodním odkazu na 25. číslo, na jehož přípravě jsem se ještě podílel, figurují i „legendami opředení Mikiš s Mojžíšem“, kteří – zdá se – v dějinách PORGu plní funkci jakýchsi starozákonních postav), bylo mi jasné, že Ducha nohama napřed hned tak nevynesou. PORGazeen vždycky byl jeho tribunou a hlásnou troubou a o jeho kvalitách snad svědčí i to, že se dnes při jeho čtení bavím stejně dobře jako v letech svého porgánství, přestože většinu současných aktérů už neznám ani podle jmen. Do další padesátky přeju PORGazeenu hodně sil, inspirace, čtenářů i autorů a pro případ, že by bylo nutno tenhle můj (se zpožděním odevzdaný) pozdrav vmáchnout na nějakou potenciální English page, dodám jen: Keep up the good work!

P. S. A, přátelé, věřte nevěřte – ten vor tenkrát opravdu plaval! Žádná mystifikace, žádná fotomontáž. Starý zákon je holt Starý zákon...

Tomáš Krajča

Dívám se do archivu PORGazeenů a uvědomuji si paradoxy „své éry“. Pocitově se hodnotím jako jeden z nejhorších šéfredaktorů v historii časopisu, ale zároveň jsem byl tím, kdo „posbíral vavříny“ v soutěži školních časopisů, byl u rekordně tlustého vánočního Pzeenu 35 a loučil se výročním číslem 40 s příloženým CD. Vždycky jsem hledal kompromis mezi vedením Echa (později internetového), PORGazeenu a placenou prací ve videoherních magazínech. Na to časopis doplácel a doplácel i na můj naturel: nápadů jsem měl vždycky dost, jít za lidmi a přesvědčit je, aby je realizovali, na to mi chyběly komunikační schopnosti. Je skoro zázrak, že mě PORGazeen přežil, a že vychází i dnes, takřka patnáct let od svého založení. Všichni, kdo u toho byli, mohou být při pohledu na archiv právem pyšní.

Protože porgáni jsou rok od roku chytřejší, kreativnější a krásnější, nebojím se o budoucnost PORGazeenu. Když jsem viděl v sylabu volitelného předmětu Žurnalistika literaturu, kterou máme předepsanu ke státnicím, když jsem viděl v sešitě oktávána Danešovy tematické posloupnosti, ztratil jsem veškerou sílu mentorovat z pozice autority. Porgáni mají na to nadále vydávat kvalitní časopis a mají právo si zvolit, do jaké míry bude zpravodajský, publicistický/názorový, literárně-orientovaný, anebo satirický. Věřím, že se vždy najde pár aktivních lidí, kteří překonají vrozenou bariéru lenosti a věnují PORGazeenu kus nehonoraného, ale poctivého úsilí a fantazii.

A že je Duch PORGu mrtev? To byl už v roce 1994 a po patnáct let PORGazeen žádní duchové nepsali. Hodně zdaru do dalších let a nespoléhat na duchy.

Matěj Strnad

Drazí čtenáři a přátelé svobodného slova.

(...)

Viva la resistance!

Jakub Seidl

Padesáté číslo PORGazeenu. V mladších čtenářích toto slovní spojení pravděpodobně vyvolá lehce znužené pobavení, které si obvykle spojujeme s účastí na rodinné oslavě. Ve starších snad i pocit příjemné nostalgie. Já ovšem patřím do skupiny lidí, kteří zažili výrobu PORGazeenu na vlastní kůži a ve kterých tato slova vyvolají nejprve mírnou nedůvěru, následovanou pocitem takřka posvátné hrůzy. Víme totiž kolik frustrace, práce, přemlouvání a někdy i výhrůžek a citového vydírání se za tímto slovním spojením ukrývá. Padesát čísel PORGazeenu bychom neměli brát jako samozřejmost.

Dělat časopis na PORGu totiž nikdy nebylo a nikdy nebude jednoduché (člověka napadají výrazy jako „bojovat do kopce“, případě „močit proti větru“). PORG je malá škola a rezervoár potenciálních autorů je z povahy věci omezený. Tento prostý fakt je umocněn charakterem typického PORGána. PORGán je jako intelektuál trávící většinu času posedáváním v pařížské kavárně, pobaveně sledující mumraj na ulici, s vtípem a ironií glosující směšnost každého kolemjdoucího. Nevýhodou tohoto životního postoje je, že při absenci vlastní aktivity mohou těmi kolemjdoucími jednoho dne být vojáci Wehrmachtu. Nebo, což je pravděpodobnější, může přestat vycházet školní časopis.

Tento „morální apel“ prosím neberte jako brblání nerudného strýce o tom, jací jsou ti dnešní studenti hrozní – je jen málo špatných vlastností, pro které bych měl větší pochopení než pro lenost (ostatně, tento text piši tři dny po uzávěrce). Padesáté číslo PORGazeenu by ovšem mělo studentům PORGu připomenout, že je docela fajn mít školní časopis, že dřívější generace PORGánů, o nic méně líné než ta současná, ho dokázaly udržet při životě a že by byla škoda (a možná trochu i ostuda) v budoucnu tento časopis nemít. Proto chci závěrem této glosy poděkovat současné redakci, jakož i všem, kteří se za ta léta na vydávání PORGazeenu podíleli, a vyzvat všechny ostatní: podporujte svého šéfredaktora, podporujte svůj časopis, abychom jednoho dne mohli všichni společně zkritizovat PORGazeen č. 100.

Valášek: Nikdy nemíchejte pivo a víno a nikdy nepijte na švestky a třešně, doporučují čtyři z Rychlých šípů.
Vy se taky někdy zamilujete a pak zjistíte, že mu smrděj nohy a kouří.

Prodejte u maturity sebe!

Petr přichází pozdě a omlouvá se, že řešil s.p.p. Profotou na chodbě zemepis./ Že si s ním začínáte o malé přestávce, to nemůžete stihnout. Myslím, že po Vánocích byste už nemuseli sedět spolu. Myslím, že by to bylo hygieničtější.

Štajchrtová: Terezo, když dáma zívá, tak u toho nesmí vypadat jako tygr!

Klaus: Kdyby vás nevzali na vysokou školu, tak zkuste bejt proutkářem, vono takovejch pošahanějch je docela dost.

Volák: ...takže když se vám jako průvodci zvířat splaší ovce nebo kozy, musíte je neprodleně odvést z pozemní komunikace.

STALOSESTALOSESTALOSESTALOSESTALOSESTALOSE

Uzávěrka PORGazeenu byla přes poradu s delfskou věštírnou posunuta o dva měsíce. * V Ráji rozdáváj obědy zadarmo. Koráb je pro másra, Vašku, tohle je kšeft! * Facebook usvědčuje: E.K., M.K., K.H. a N.P. nafoceni při uctívání dábla. * J.M. je předsedou kvinty. * B.O. je prezident U.S.A. * Mezi posledními dvěma zprávami není žádná spojitost (?). * M.Š. byl na MC I.C. * M.Č. má řidičák. Lide, střež se! * M.D. doopravdy od tercie nevyrost. * M.V. má vskutku skvostné brýle. * J.K., jenž se zmocnil této rubriky, nemá o čem psát. Co se děje, PORGu, žádná akce! * Máme novou kolekci oblečení, jen tak dál! * FMP vydáváj prvotinu Kladenský epos. PORGazeen tleská! * Hustobába od obchůdku zase útočí. * Oktáva k reparátu. Ne, J.H., nemusíš kvůli Pzeenu zůstatvat o rok déle. * J.K. je šéfredaktorem v demisi. * Kvarta má za sebou malé maturity, už pomýšlí na ty velké. Ta velká má nespornou výhodu v tom, že vám po ní aspoň všude nalejou. * M.B. prý tráví v Libni studně. Proto jsou tu všude ty cisterny s pitnou vodou... * Strome? Ach, strome? * J.K. bude pilot. Jožine, boj se! * B.H. přišla do školy!!! * B., tohle nám nedělej, my pak pukáme štěstím. * Nad schodištěm nám něco visí. * Už to spadlo. * J.H. + M.J., nejdřív jo, pak hned zas ne, teď zas jo. A už zas ne. *

M.A. nechce na semináři zakládat fašistické organizace. Není divu, že studenti o seminář ztratili zájem. * K.H. a jeho architektura má o posluchačstvo postaráno. Co se bude zakládat tam, to ani čert neví. * Učitel čínštiny byl fakt hustej. *

Ve Francii bylo úžasné! Facebook zahlcen fotkami. * J.Š., F.F. a D.H. odnesli Eiffelovku a M.N. to celý fotil! * Necudná T.V. strávila noc s D.Č. a J.K., ale to už nikdo nefotil.*

Byly přijímačky, bylo volno a bylo to dobré. * Kdo se skrývá za záhadnými čísly na seznamu přijatých? Uvidíme v září. * Na benefičním koncertě jste opět mohli vidět prezidenta! * Poletíme na Rhodos. * Ale ještě před tím na letní školy v přírodě s novoporganama. * Na Porg TV další francouzské žurnál, tentokrát s kvintou. *

Kvinta má novou postel. A erotické plakáty. A měla erotický kalendář. A Š.P. má nového chlapce. Už ho zase nemá. Kdo dneska věří na náhody? * Maturitní ples se vydařil. R.H. pozorován v divokém tanci s E.K. * Francouzka si rve vlasy. * M.K. + O.S. * B.M. + ?? * W.H. + M.Č. * Š.P. +/- F.K. * M.M. + E.H. * D.Č. + J.M./T.V. * D.R. + B.A. * A.Z. + J.K. * M.K. + N.P. * B.K. + F.K. * V.K. by rád do sekundy, ale to spíš půjde sekunda za ním domů.

COTYNATO?COTYNATO?COTYNATO?COTYNATO?

ZASE MĚ TU MÁTE, DALŠÍ ČÍSLO SI ŽÁDÁ DALŠÍ NÁZOROVÉ ROZEPŘE. HURÁ, LETÍME NA RHODOS!! COŽE, ZA JEDENÁCT TISÍC, SI DĚLAJ SRANDU?! S KTERÝM VÝROKEM SE SPÍŠ ZTOTOŽNÍŠ? JISTĚ, OBA JSOU JAKSI NADDIMENZOVANÉ, Z EXTRÉMU DO EXTRÉMU. PROTO JSEM OPĚT DALA PROSTOR TOBĚ A TOBĚ ROVNÝM, ABYSTE VYJÁDŘILI SVÉ NÁZORY PLÁN LETĚT NA PODZIMNÍ ŠKOLU V PŘÍRODĚ DO HOTELU NA RHODOS. S PRAVDOU SE TO MÁ TAK, ŽE JSEM BYLA INSPIROVÁNA MATĚJEM ZE SEXTY A JEHO, Z VLASTNÍHO POPUDU VZNIKLÉHO, KOMENTÁŘE K TĚTO AKCI, JEJŽ SI MÁTE MOŽNOST PŘEČÍST ZDE NA ÚVOD. MNOHO ZDARU PŘEJI. NORA

Tolik jsem se těšil na svou poslední „přímořskou“ školu v přírodě. Leč nebude mi dáno, protože moje nejlepší vědomí a svědomí se neslučuje s myšlenkou, že by mí rodiče měli za tuto legráčku platit 11 300 Kč. Budiž naší škole ke cti, že dala o příští švp vyhlásit celoškolní referendum, ale i to mělo svoje mouchy. Už jen výběr mezi Chorvatskem za 8000 a Řeckem za 11 300? Mnoho lidí mi pak říkalo, že na těch třech tisících rozdílu už nezáleží a že proto zaškrtnli nákladnější a lákavější variantu (letecká doprava, vlastní hotel a atraktivní lokalita). S láskou vzpomínám na svoji první švp na chorvatském Brači, která, vzpomínám-li si dobře, vyšla na něco kolem 5000 Kč a rozhodně byla nejlepší, jakou jsem na PORGu zažil.

Pro náš starý libeňský PORG je stále

těžší a těžší tvářit se, že není školou pro horních deset tisíc. Vždyť prostým výpočtem zjistíme, že rodiče budoucích primánů, kteří nebudou své děti chtít připravit o (určitě jedinečný) zážitek společné PORGovské švp, zaplatí začátkem roku sumu 30 000 korun (půlroční školné + švp).

Je jasné, že pomalu přestáváme být onou urputně proklamovanou školou pro každého. A to je všechno možné, jen ne dobře.

Matěj Jungwirth

Švp v Řecku je vskutku nákladná záležitost, leč bál bych se na tom zakládat nějaké dalekosáhlé úvahy o přístupnosti naší školy. Pravda, zaplatit 30 000 Kč na začátku školního roku, jak píše Matěj Jungwirth, není žádný med, leč

tato suma a) odráží nároky, které na školu klademe – vysoké požadavky jsou dnes holt vyvažovány penězi, b) je založena na době, ve které žijeme, a, přestože nejsem ekonom, myslím, že třicet tisíc dnes a před šesti lety je něco úplně jiného, c) ačkoli nejsem plně obeznán se stipendijním programem naší školy, nějaký existuje a tím se právě těm méně zámožným z nás snaží vyjít po stránce peněz vstříc. Pravda, vyjet k moři za minimální náklady je lákavá myšlenka i pro mne, nejen pro Matěje, ale škola si už vzhledem k odpovědnosti za naše zdraví nemůže dovolit nízkorozpočtové akce, protože cena takovýchto projektů se snižuje právě na úkor naší ochrany. A ačkoli mluvím jakožto člen spíše střednější střední třídy než střední třídy vyšší či nejvyšší, já se s tím, podobně jako moji rodiče, musím srovnat a srovnám se.

Jakub Kurnas

Když jsem poprvé uslyšela o škole v přírodě na Rhodu, měla jsem k tomu jedině: „Určitě ano!“ Postupem času jsem ale začala přemýšlet o tom, je-li vůbec nutné jet na „školu v přírodě“ do hotelu all inclusive, jestli nakonec pochybné bungalovy nejsou pro tento účel lepší. Je-li vůbec nutné letět letadlem (v případě Rhodu asi ano), není-li přece jenom autobus takový školnější... A došla jsem k názoru,

že ten náš výlet k moři se už „škole v přírodě“ bude podobat pramálo. Dala bych mu jiný název. Anebo bych si ho možná příště odpustila.

Anička Hermannová

Vzpomínáte si ještě na osudný formulář, který s konečnou platností zavázal většinu z vás k předraženému týdennímu pobytu v Řecku? Já tedy ano a dodnes mi leží jako nějaký nevhodný gastrolit v žaludku. Co jenom zaškrtnout, lámal jsem si hlavu a toto dilema mě značně ubíjelo. Tohle je přece ztráta času, pomyslel jsem si. Nevím. Je mi to jedno. Budu zas jednou nihilista, on se přece svět a Příbík nezblázní. A nevěda nic lepšího, zaškrtnul jsem obě možnosti a doufal, že to ti tam nahoře pochopí. Omyl. Za pár týdnů mě třídní obeznámila s faktem, že tedy jedu, a jestli mám nějaké připomínky, ať je směřuji na pana výkonného ředitele. Když jsem zaškrtoval obě varianty, myslil jsem si, že se mě někdo později zeptá, zda chci jet či nechci, a já řeknu, že ne. Své „je mi to jedno“ jsem myslel pro ostatní. Kam oni pojedou, je mi jedno. Já nechci přece nikam jet a tento svůj názor jsem prve nemohl vyjít jasně ve formuláři. Nikde jsem se nedočel, že když nechci jet, nezaškrtnu nic. Když odpovídám na otázky v testu, také musím vše dopodrobna vysvětlit. Nemůžu počítat s tím, že on

to profesor přece pochopí. Stejně tak ale očekávám tento přístup od tvůrců formulářů. Aby v jednom kuse někdo nemusel chodit a ptát se, jak si má vysvětlit tohle či támhleto, nebo, jako v mém případě, když není preferovaná varianta vypsána, co mám, ksakru, dělat? Tedy, nakonec jsem se dopracoval ke zrušení rezervace pro moji osobu, ale co mi utkví v hlavě patrně až do maturit, bude tvůrčí omezenost některých vyšších funkcionářů naší školy a jejich neschopnost přiznat si svoje chyby.

Kryštof Hejný

Řecko vs. Chorvatsko? Je to vlastně takřka jedno. Má pohodlnost si spíše vybírala mezi letadlem a autobusem, mezi hotelem a penzionem. Bohužel mám hluboce zakořeněný principiální odpor vůči všem autobusům, linky MHD nevyjímaje. Již v primě mne hluboce deprimovala představa dvanácti hodin strávených sezením na malých, téměř nesklopných sedátkách, s několika málo pauzami na to, se tak akorát trochu projít. Celých dvanáct hodin mořské nemoci proložené zvracením. Stejně tak mě děsí penzionové pokojíky se společnou sprchou apod. Takže Řecko se stává vítězem na celé čáře :)

Tereza Vyšínová

Student se ptá, vedení odpovídá

ANO, VÁŽENÍ A MILÍ, DALŠÍ ČÍSLO RUBRIKY „STUDENT SE PTÁ, VEDENÍ ODPOVÍDÁ“ JE TADY. ZA VEDENÍ OPĚT BOJOVAL PAN VÝKONNÝ ŘEDITEL DANIEL PŘIBÍK (UPŘÍMNĚ DĚKUJEME ZA SPOLUPRÁCI), DOTÍRAVÉ DOTAZY NA NĚJ DŠTILI STUDENTI PORGU – MOŽNÁ PŘÁVĚ VY! JESTLI TEDY MÁTE NĚJAKÉ DOTAZY NA VEDENÍ ŠKOLY, NENECHÁVEJTE SI JE PRO SEBE A PREZENTUJTE JE NA STRÁNKÁCH PORGAZEENU – TŘEBA UŽ V PŘÍŠTÍM ČÍSLE. POKUD OTÁZKY NEMÁTE, NECHTE SE INSPIROVAT NÁSLEDUJÍCÍMI ŘÁDKY, ONY NĚJAKÉ ZAJISTĚ PŘIJDOU. PŘÍJEMNOU ČETBU.

Klára Hutková (sexta): „Jak to bude od příštího roku s dělením angličtiny, zůstává systém stejný?“

V příštím školním roce v souvislosti s novými státními maturitami bude ze systému dělení vyjmuta oktáva, tj. oktávání budou rozděleni na vyspělou a ještě vyspělejší skupinu M1 a M2. Ostatní dělení zůstává stejné, tj. studenti kvinty až septimy budou rozděleni dle výsledků rozřazovacího testu do 3 skupin A, B a C. Skupiny A a B se rozdělí na dvě části tak, aby to bylo co nejuvhodnější při sestavování rozvrhu.

Jakub Hrab (oktáva): „Zajímalo by mě, jak vedení školy hodnotí zavedení elektronické třídnice. Mám často pocit, že změna přinesla více nesnází než užitku. Kdy by se rodiče mohli dočkat i elektronického omlouvání absencí, a tudíž i sledování docházky jejich ratolestí?“

Zavedení elektronický třídnice hodnotím jako jednoznačně krok správným směrem. Zde jsou hlavní výhody: dělené hodiny např. angličtina musel vyučující zapisovat do 4 třídních knih současně; odpadla starost s nošením papírových třídních knih; absence studentů na volitelných předmětech nyní omlouvá třídní učitel a nikoliv příslušný vyučující, což vedlo ke zlepšení docházky; snížila se administrativní práce třídních učitelů při omlouvání absencí a evidenci pozdních příchodů, což opět vedlo k jejich celkovému snížení; zrušili jsme výkazy odpracovaných hodin externích učitelů – podklad pro účetní. Nesnází si skutečně nejsem vědom. O elektronickém omlouvání absencí rodiči neuvažujeme, neboť absence omlouvá třídní učitel. Vyjádření rodičů, lékařů atd. slouží třídnímu pouze jako podklad. O možnosti nahlížet do absence studenta rodiči na dálku uvažujeme.

David Roesel (kvinta): „Vrátil jsem se do školy a první, co vidím, je velké logo Vodafonu. Kde se tam vzalo?“

Vodafone se stal partnerem PORGu Libeň pro roky 2009 a 2010. Nový PORG má partnery Kooperativa Vienna Insurance Group

a Českou spořitelnu, tak aby nám to v Libni nebylo líto. Všichni partneři pomáhají svými dary financovat chod škol.

Marek Švagr (kvinta): „Rád bych věděl, proč nemáme na PORGu automaty na kolu, sušenky a podobně.“

Automat na kolu atd. vnímám jako konkurenci čajovny resp. Zonu a sympatickému snažení čajovníků. Společně s čajovnicí jsme se pokusili zavést prodej mléka a mléčných výrobků, ale bohužel to vyžaduje hodně času a práce, a tak na přání čajovníků tato snaha skončila. V současnosti uvažujeme o možnosti pořídit automat na mléko, mléčné výrobky a další pochutiny. S kolou bych to moc nepřeháněl.

Nora Behová (kvinta): „Proč se letos zrušila výjezdní část přijímacích zkoušek? Měla jsem pocit, že to je příjemný a oblíbený způsob, jak budoucím primánům usnadnit příchod na novou školu. Jestli je to kvůli rozšíření zájemců o uchazeče na Nový PORG, proč přesto nemůžeme tuto dobrou tradici zachovat aspoň na Libeňském PORGu?“

Výjezdní část přijímacích zkoušek je PORGácký vynález a stále ji považujeme za přínosnou. Pro letošní školní rok zákonodárci změnili zákon o přijímacích zkouškách a zavedli povinné 2 termíny. Organizačně je už neúnosné výjezdní část zachovat.

Tereza Brousilová (tercie): „Kam se podle Vás ubírá Starý PORG od vzniku sesterského PORGu Nového?“

PORG Libeň jde svojí cestou, stejně jako Nový PORG. Využíváme výhod větší organizace, např. někteří učitelé z Nového PORGu učí i v Libni, na přípravě přijímacích zkoušek se podílí více učitelů, letní školu v přírodě si mohou studenti vybírat i z projektů z Nového PORGu atd. Vztahy jednotlivých členů vedení obou škol jsou nadstandardní a spolupracující. Nicméně zpět k odpovědi na váš dotaz. PORG Libeň nečeká žádné zemětřesení. Stavíme na tom dobrém, co v Libni máme, a usilujeme o zkvalitňování výuky. Například se chceme zaměřit na další zkvalitnění výuky volitelných předmětů. PORG Libeň jde skutečně svojí cestou a na této cestě není existencí PORGu Nového nijak omezován.

GLOS Y

Vrcholí školní rok: oktávání maturujících, septimání se zděšením zjišťují, že další na řadě jsou právě oni, sextáni nedělají nic, kvintáni dopisují poslední písmena seminární práce z latiny, kvartáni se bojí malých maturit, terciáni užívají posledního roku dětství, sekundáni hrají odbíjenou se svými dětmi, primáni se připravují na divadelní seberealizaci... ajhla, přestože je předem dáno, co budeme dělat, je to pořád tak strašně zajímavé... zázrak života, nic menšího.

Kurnas

Dlouhé Startky – krátký rozum.
Není stromu, není Porgu.

Vrbička

Po necelém půlroce jsme se konečně dočkali nového Korábu. Naším nohám se možná přitíží po každodenním výšlapu parkem, našim žaludkům se možná uleví díky konzumaci lepších brambor a naše srdce zaplesají při pohledu na živé (!) květiny na parapetech. Na první pohled nový Koráb nemá nic společného se starým, ale po bližším ohledání zjistíte, že paní hospodářka zůstala stejně okouzlující jako předtím. Nové moderní výdejní okénko sice budí nedůvěru, ale bezpochyby splňuje všechny evropské hygienické normy. A proto – pokud jste tak již neučinili, navštivte nový Koráb také!

AL,AV

Padesátka ve světle hluboké noci

PADESÁTÉ VYDÁNÍ PORGAZEENU – UDÁLOST, JEŽ SE VEPÍŠE PŘINEJMENŠÍM DO DĚJIN NAŠEHO OBNOVENÉHO GYMNÁZIA. DALŠÍ DŮKAZ NEZLOMNÉHO DUCHA STUDENTSKÉHO ŽIVOTA PORGU – ČASOPIS ŽIJE, ŽIJE ŠKOLA. TO VŠE JE ZAJISTÉ KRÁSNÁ PRAVDA, ALE CO NÁM VLASTNĚ PORGAZEEN DÁVÁ, K ČEMU NÁM TADY JE?

Ach ty moucho, proč rušíš poklidný tok mých myšlenek? Nemáš snad už dávno spát? Nespí už mouchy po půlnoci? Vždyť se jen zbytečně vyčerpáš a do svítání už tě nebude... Není příjemnější umírat se západem slunce než s jeho východem? A jakpak se mám soustředit na svou práci, zadanou velebenou redakční radou, již jsem se, ach já ubohá oběť své lenosti, neúčastnil, když mi tady bzučíš u ucha? Stačí, že i podle našich britských bratří už je po půlnoci, a to žijí v jiném časovém pásmu... A ještě ty mi přidáváš břemena na můj již tak přetížený chrbát...

Proč píšeš článek opět na poslední chvíli, nevím. Proč je ona poslední chvíle o měsíc a dva týdny později, než byla stanovena, ach ano, redakční radou, uzávěrka, to také nevím. Ačkoli já asi vím: protože nikdo nic nenapsal, to je ono. Ano prosím, je to smutné, leč je to tak. Chuti do psaní příliš není, vždyť jaký zjevnější důkaz si můžeme přát nežli sepsování článku po poslední chvíli na poslední chvíli... Co to znamená? Je snad dnes už PORGAzeen udržován jen ze zvyku, je nutnost sepsování článků do něj oním závažím na mých prohnutých bedrech, na které si přisedá ona prokletá moucha?

Ale to přece ne... avšak nadšení, to nám schází. Nevíme, co chceme od našeho časopisu, tak jak bychom pro něj mohli být nadchnuti, jak bychom mu mohli obětovat náš drahocenný čas... Rádi bychom,

my, redaktoři, aby si Pzeen všichni studenti rádi přečetli... No, co jiného bychom si taky mohli přát. Avšak od čtenářů nepřichází pochvaly, nepřichází poplácání po zádech za to, že vyšel další díl nekonečného seriálu jménem PORGAzeen... Kvůli tomu chceme dokonce zkracovat články, chceme méně článků – ale k tomu přece není důvod.

Ve své skromnosti si dovolím vyjít svůj názor na věc: náš věhlasný časopis je přece od toho, aby do něj literárně založení a zejména nadšení studenti přispívali a aby si je jiní studenti, podobně smýšlející, četli. Každé téma si najde svůj cíl, každý článek někdo dočte do konce a každý článek někdo ocení. A právě to by mělo ve studentech vyvolávat to nadšení, tu opojnou radost z vyjvení vlastního názoru, který již navždy bude zdobit sešitý papír pod názvem PORGAzeen... A ono ocenění nějakého článku, to letmé poplácání po zádech od kohosi, kdo sdílí náš pohled na jakousi věc (nikoli, ty proradná moucho, ty neumíš plácát po zádech), to je tím nejkrásnějším darem, který my redaktoři můžeme dostat. Proč spoutávat mírumilovné nápady studentstva formát, proč si hrát na cenzory?

Achich ach, že já jsem na tu redakční radu taky nešel. Mohl bych si ušetřit tento dlouhý, bezcenný a lehce podvrtný výlev své předranní unavenosti.

Jakub Kurnas, kvinta

STRAŠNÉ VĚCI

Dějí se strašné věci! Některé z nich dokonce překračují hranice mravnosti a slušnosti! Takovéto strašné věci se dějí dokonce v Paříži! Ale o tom až na koni této slátaniny.

Na záchodech se zavedla nová desinfekce, která mi, když jsem ji poprvé ucítil, strašně smrděla. Skoro tak strašlivě, jako když H.K. vaří v čajovně česnekovou omáčku z plesnivé smetany, nebo když se sejde méně slušná polovina Porgu pod Stromem (mimořádně nechápu, jak je možné, že ten strom kvete, nebo že nekvete černě). Ostatně abych se vrátil k té desinfekci, opravdu jsem si říkal, že tento smrad nevydržím a že si budu muset najít nějaké místo za pavilonem nebo někde na školní zahradě. Pravda ale je, že jsem se na hledání alternativního záchodu vykašlal a časem jsem si na zápach desinfekce docela zvykl.

Abych to uvedl na pravou míru, musím přiznat, že ačkoli možná někteří, třeba P.T. nebo M.V., v tomto textu budou hledat nějaké prvky soudobých uměleckých proudů v literatuře, nejedná se o nic víc než o drobný stylistický flusanec napsaný na příkaz V.W., což mě při pocitu, že se tento časopis možná

dostane do rukou otcům a dědům některých Porgánů, mezi nimiž jsou i takoví potentátové jako V.K. nebo M.Z., docela deprimuje. Jediným, kdo by tento článek mohl ocenit, by mohl být nějaký budoucí Porgán sbírající do stého Porgazeenu nejdementnější články z jubilejních čísel.

Nyní slibovaná strašná věc, která se stala v Paříži. Chtěli jsme navštívit Saint Chappell (podrobné informace o této stavbě u A.R.). Museli jsme projít kontrolou jako na letišti, odevzdat nože apod. Pak jsme museli vystát dlouhou frontu a na jejím konci se ta strašná věc stala. Do 18 let je vstup zdarma, ale stejně je nutné projít kolem pokladny. V pokladně nám ale řekli, že musíme mít s sebou dospělého doprovod. Sehnali jsme si dospělého doprovod, ale pak nám v pokladně řekli, že to nejsou naši rodiče a bez nich že nás prostě nemohou pustit dovnitř, protože jsme stále ještě malí nezodpovědní fakani. Tak jsme se naštváli a šli jsme pryč.

Dominik Obruča

Pravá podstata Žlutých papírů

Přátelé, poslední dobou mě dost štve! Vypadá to, jako by z Porgánů vyprchala část porgánské! Jdu po schodišti z patra do přízemí, popřípadě z přízemí do patra, mímám okna, květináče s obrovskými květinami a nástěnky zahlcené papíry. Jedním z těchto mnoha papírů je pokaždé také všem dobře známý, žlutý Žlutý papír s rozpisem odpadnutých a suplovaných hodin, chybějících profesorů a tříd. Proč tady o tom píšete? Stejně jako já, i vy denně mímáte žluté Žluté papíry, denně se u nich shlukujete a jásáte, nebo nadáváte, že vám zase nic neodpadlo. Také kolem nich chodím, také občas jáším a občas nadávám, ale nejen kvůli tomu, že nic neodpadlo.

Přátelé, pod zmiňovanými informacemi se nalézají ještě dvě kolonky. Dlouhá služba a Svátek slaví. A právě té druhé kolonce bych chtěl tento článek věnovat. Když se Žlutý papír objeví na nástěnce, je zcela přirozené, že je zde napsáno jméno, pro které připadá na daný den svátek z občanského kalendáře. Je však naprostou nutností, aby toto jméno bylo přeškrtnuto a opraveno na jméno Přibík. Je to opravdu velice nutné, protože kdyby se tak nestalo, bylo by to opravdu velice strašné.

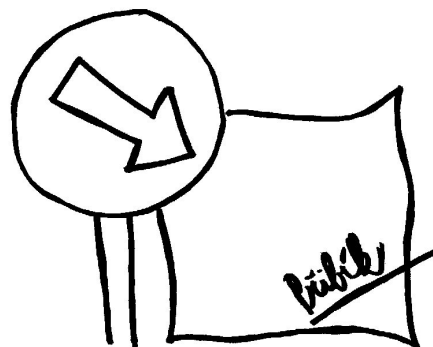
Přátelé, jak je možné, že téměř pokaždé, když jdu kolem Žlutého papíru, je v kolonce Svátek slaví stále ještě nepřeškrtnuté jméno z občanského kalendáře? Jak je možné, že suplování studuje hlouček tří, pěti nebo deseti Porgánů a ani jeden z nich si nevšimne této zásadní chyby? Jak je možné, že kolem Žlutého papíru projde dvacet, padesát nebo třeba i sto padesát Porgánů bez povšimnutí, a teprve když projdu já, chyba se napraví? Přátelé, styďte se!

Pokaždé, když vidím tuto strašlivou chybu, okamžitě ji opravím. Nemám-li propisku, opravím ji později. Mám-li chvíli času, běžím do třídy, rychle seberu něco na psaní, vyběhnu ze třídy a utíkám chybu napravit. Cestou zakopávám o tři desítky mileneckých párů, stádo primánů a děsivý zápach ze zkuřek vracejících se zpod Stromu. Cíl je však významnější než několik klopýtnutí. Kdybych totiž chybu na Žlutém papíře neopravil, bylo by to opravdu velice strašné.

To, co tu píšete, nijak nepřeháním. Opravdu se cítím být jediným člověkem od dob odchodu minulých oktávů, který špatná jména řádně opravuje. Teď se obracím především k vám, nejmladším: Vězte, že tato tradice je velmi stará. Když jsem přišel na PORG, již byla plně zaběhlá. A kdyby se stalo, že by tato tradice skončila, bylo by to naprosto strašné. To je pravda, o které nelze pochybovat.

Rozhodl jsem se ke krutému, leč nutnému kroku. Po dva týdny od vydání tohoto čísla Porgazeenu ani jednou jméno v nejspodnější kolonce Žlutého papíru neopravím, a pokud někdy uvidím, že svátek neslaví Přibík, budu opravdu hrozně naštván a až do opravení chyby se budu na všechny mračit!

Pamatujte, že je nejvyšší důležitostí, aby Přibík slavil svátek každý pracovní den, protože kdyby se tak nestalo, bylo by to opravdu velice strašné!

Napsal ten, který řádně opravuje jméno v kolonce Svátek slaví

PORG TV, neboli www.porg.tv

PORG TV JE JIŽ VÍCE NEŽ PŮL ROKU SPOLEHLIVÝM PORGÁNSKÝM MÉDIEM, VI-DEA PRAVIDELNĚ PŘIBÝVAJÍ, FOTOGALERIE PRASKÁ VE ŠVECH, NÁVŠTĚVNOST SI DRŽÍ SLUŠNOU ÚROVEŇ, JEN NOVÍ REDAKTOŘI NE A NE SE OBJEVIT...

Co Vás na PORG TV čeká?

Reportáže – záznamy všech významných událostí na PORGu, reportáže ze všech školních akcí. Aktuálně můžete zhlédnout záznam z maturitního plesu 2009, benefičního koncertu 2009 nebo například florbalového turnaje v Neratovicích, kde PORGáni rozhodně neklamali.

PORGoviny – všechna neoficiální videa PORGánů. Můžete trochu nahlédnout do soukromí studentů!

Pražské úlety – série absurdních videí pod aktovkou maestra DObruči. Bude se divit, čeho všeho jsou PORGáni schopní...

Gejzír – talkshow Jáchyma Gigiho Gejzíra. Gigi má ostrý jazyk a žádné zábrany. Ze svých hostů vytáhne cokoli!

Malmonix – intergalaktický příběh. S nečekaným koncem...

Rapports de l'école – vše, co se za poslední měsíc událo. Parlez vous français?

Nezařazené – spoousta reklam!

Fotogalerie – přes 1500 fotek ze života školy.

PORG TV opravdu šlape, ale generace jejích zakladatelů co nevidět opustí školu, a tak je více než kdy dříve potřeba, aby se našli noví reportéři, redaktoři, stříhači...

duchporgu@gmail.com, tak přesně sem nám napište, pokud máte zájem! Nebo prostě zajděte do sexty, on se Vás tam někdo ujme :-)

Hlavně se ale nebojte, jestliže máte pocit, že by Vás taková práce bavila, ozvěte se, domluvíme se, uvidíte, jak to chodí, nemůže se přeci stát nic horšího, než že se na to nakonec vykašlete. Ale proč to nezkusit?!

Dominik Herman

PORG TV, televize studentů

Vyhledat

Videa Fotogalerie Fórum Historie Kontakt

Kategorie

Reportáže	(36)
PORGoviny	(19)
Pražské úlety	(5)
Gejzír	(2)
Malmonix	(9)
Rapports de l'école	(3)
Nezařazené	(4)

Poslední videa

- Rapports de l'école 04/2009
- Benefiční koncert Studijního fondu Pavla Hlavinky
- Rapports de l'école 03/2009
- Maturitní ples
- Florbalový turnaj v Neratovicích (2. část)

Sponzoři

- Agentura SARAH
- PORG Libeň

Odkazy

- The Bug
- Mojebiologie.cz
- DObruča

Jiné

- INFLUENCE

Vítejte na porg.tv

Televize studentů Prvního obnovy 2008 konečně rozjel! Jestliže jste skluz nepřesahuje hranici 300 dnů čekalo, my jsme promrhali jen 29 dní. Celý realizační tým má konečně tu chuť a vyzvat Vás ke shlédnutí všech videí. Byli bychom velice rádi, kdybyste mohli pomoci z celé škály aktivit - rádi bychom se předváděli? Pojdte moderovat, se kameramany, bude jen na Vás. Pokud chcete pomoci se stříháním videí, budeme rádi, pokud nám nějaký nápad nebo nám aspoň dejte k něčemu napsat! Neradi na sebe bere zodpovědnost a radši jen kritizujete? Zapojte se do diskuzí na fóru a pište komentáře k videím a fotkám! Každý si najde své místo. Kontaktujte nás na duchporgu@gmail.com nebo na porgtv@email.com nebo zajděte do sexty.

Těšíme se na spolupráci!

© 2008 PORG TV | Běží na systému [WordPress](#)

Profota

- /MD se zvedá a odchází s Porgazeem/ No počkejte, Martine, kam jdete?
- M. D.: Na záchod.
- Hmm... Tak teď nevím... Jestli si jde číst... nebo došel papír.

Vstup a do knihovny

Konečně připraveni se vydáváme k zrezavělému vchodu kontrastujícímu s nově zrekonstruovanou rozlehlou funkcionalistickou budovou školy. Za prvními skleněnými dveřmi už na nás čeká Martin Metelka, ředitel ústavu, aby nás přivítal a pustil skrz speciální dveře, otevíratelné čipovou kartou. Je jasné, že je tu toho mnoho nového, ale už jenom krátká procházka v nás vyvolává znatelný pocit základní školy, kterou tato budova bývala. Ještě před začátkem hodin, které jsme měli navštívit, jsme usazeni do knihovny, která je za skleněnou zástěnou na konci chodby. Tam si máme možnost promluvit s knihovníkem a učitelem zeměpisu a dějepisu Petrem Hopfingerem. Už tady narážíme v rozhovoru na skutečnost, která charakterizuje prozatím atmosféru na NP, a to, že kromě základní školy tu jsou jenom první dva ročníky z osmi. Proto se tu například zatím vypůjčují spíše lehčí knihy, k odbornějším titulům se dostávají primáni a sekundáni zřídka, některé knihy za půlroku provozu ani vypůjčeny nebyly. A stejně jako v naší knihovně málokdy narazíte na studujícího primána nebo sekundána, ani zde moc času pryč netráví.

Většina knížek jsou buď darem rodičů, učitelů nebo byly do knihovny nově zakoupeny. Hned se nám vybavuje pan profesor Arnot, jak přichází do třídy s bednou plnou knih a se šťastným výrazem ve tváři nám oznamuje, že mu vedení školy uvolnilo peníze na nové knížky do knihovny: „A podívejte se, co jsem všechno koupil.“ Profesor Hopfinger podotýká, že s panem profesorem Arnotem studovali vysokou školu a že se spolu dobře znají.

Trochu si také povídáme o škole samotné. Překvapuje nás otevřenost, s jakou o místních poměrech mluví. Jedním z velkých problémů je podle něj to, že zde vedle sebe působí čeští a angličtí učitelé. Nejedná se ale ani tak o problém jazykový, jako spíše o problém odlišného stylu výuky. Zatímco v Česku je ve vyučování probíráno více témat a lehce povrchněji, míní profesor Hopfinger, v Anglii či Americe je výuka založená spíše na důkladném probrání menšího množství často úplně jinak pojatých témat. A svůj názor ochotně demonstruje na anglické učebnici zeměpisu, kterou vytahuje z blízké přihrádky – a opravdu, rozdíl je velice znatelný. Zatímco český přístup spočívá spíše v „klasickém zeměpisu“ – to

JE NEPŘÍJEMNĚ STUDENÉ POLOJASNO JEDNOHO BŘEZNOVÉHO POZDNÍHO RÁNA, HOLÉ VĚTVE TOPOLŮ O SEBE TĚMĚŘ NESLYŠNĚ TLUČOU V RANNÍM VÁNKU A NA KLÁDĚ, NA HROMADĚ NĚČEHO, CO BY SE DALO OZNAČIT JAKO KOMPOST, SEDÍ DVA REDAKTOŘI. POZORUJÍ KOLEMJEDOUcí AUTA PŘIVÁŽEJÍCÍ MALÉ ŠTUDÁKY A PŘIPRAVUJÍ SE NA REPORTÁŽ. HONZA SI CHCE ODPLIVNOUT, ALE TREFUJE SVOU VLASTNÍ NOHU. PŘI TOM, CO SI SLINU Z KALHOT STÍRÁ, TROCHU ROZPAČITĚ ŘÍKÁ: „TAK TADYTO FAKT DO TOHO PORGAZEENU NEPIŠ, PROSÍM TĚ.“ PŘED POZEMKEM ŠKOLY ZASTAVUJE JEDNO AUTO ZA DRUHÝM A CHVÍLEMI TO I VYPADÁ, ŽE JE ZDE PROVOZ HUSTŠÍ NEŽ NA SOUSEDNÍ RUŠNÉ VÍDEŇSKÉ ULICI. V JEDNU CHVÍLI ZASTAVUJE TAKÉ ČERNÉ AUDI, Z NĚJ VYSTUPUJE MALÁ HOLČIČKA, LOUČÍ SE S ŘIDIČEM V OBLEKU SE SLOVY „NA SHLEDANOU“ A ODCHÁZÍ DO ŠKOLY, DO NOVÉHO PORGU.

znamená probírání jednotlivých částí světa, zemí a krajů, anglický zeměpis se daleko více zaobírá strukturou země, životním prostředím, rozdílem kultur, ekologií apod.

*Vojta Witzany
Jeden z nejlepších investigativních reportérů PORGAzeenu. Známý svým drsným a bezpřítomným pohledem.*

*Honza Kaczor
Ambiciózní žurnalista s nadějnou budoucností. Pracovitý, přepracovaný, nešikovný a z Ostravy.*

Na prohlídce

O malé přestávce – na Novém Porgu „zvoni“ ve stejné časy jako v Libni – již přichází slečna Kubaňová, učitelka biologie, aby nás provedla po místech Nového Porgu, kam bychom se jinak nedostali. Díváme se do profesionálně vybavené chemické laboratoře, která se ale stále ještě příliš nepoužívá, neboť nejstaršími studenty jsou sekundáni a ti ještě laborky v rozvrhu nemají. Nahlédneme také do hudebny, na rozdíl od té porgánské vybavené opravdu skromně. Všechny místnosti mají část dveří prosklenou, z chodby je tudíž trochu vidět, co se děje uvnitř. A zevnitř zase, co se děje na chodbě. Procházíme kolem přeplněné počítačové učebny (co myslíte, dělají tam všichni domácí úkoly :-)) a díváme se do sborovny. Jedná se o tro-

chu menší místnost než na Porgu, ale není se moc co divit, když zde sídlí pouze profesori pro dvě třídy. Tato prostora nevypadá na rozdíl od zbytku školy tak neútně a pohodlně vypadající černá křesílka přímo lákají k usazení. Dále ještě spatřujeme třináctou komnatu, jež na dveřích nese veliký nápis „třináctá komnata“. Po prohlídce se domlouváme, že se po třetí hodině vydáme spolu s dalšími profesory do jídelny, kde se pokusíme přesvědčit paní kuchařky, ať nám také vydají oběd.

Poté již končí přestávka a my se vydáváme do jednotlivých vyučovacích hodin. Vojta míří do primy na Science s profesorem Normanem a Honza do sekundy na Arts s profesorkou Gozzard.

Prima – Science, laboratorní práce, Douglas Norman

Douglas Norman, anglický učitel přírodovědy, zjevně nemá problém s autoritou před studenty, mluví rozvážně a v hovoru zvýrazňuje důležité pojmy, aby si je studenti zapamatovali a porozuměli jim. Ve chvílích, kdy mluví, je celá třída téměř bez hlesu, když ale umlkne, primáni začnou dělat hrozný brajgl, přičemž on nehne ani brvou. Je pak až fascinující, jak si dokáže tento mohutný učitel svým zvučným hlasem vydobýt zase zpět slovo během vteřiny. Zrovna tato hodina jsou laboratorní práce, po krátkém představení nástrojů nechává kantor studenty téměř naprosto volně pracovat na jakémsi měření zahrnujícím pružiny a páky. Ze začátku úplně nechápu, co se děje, každá ze skupinek studentů staví úplně jinou aparaturu a používá k tomu občas i docela zvláštní metody. Učitel, pokojně sedící za katedrou, se nepozastaví, ani když mu žák odsprintuje na záchod, že na svoji konstrukci potřebuje toaletní papír. K práci v hodině má jen minimální poznámky, třeba když hrozí poničení nástrojů. Krátká sondáž mezi studenty ukazuje, že z práce se nepišou protokoly; stačí si zapisovat měření do sešitu a profesor je v rámci hodnocení zápisů jednou

za pár měsíců oznámkuje. Nahlédnutí do jejich učebnice mi trochu ujasní některé pokusy, které studenti dělají. Některé jsou ale čistě vlastní iniciativou studentů – například porovnávání tuhosti dvou pružin. Po hodině se pouštím do rozhovoru s Douglasem, už ze začátku je jasné, že si za tímto pragmatickým způsobem výuky stojí. Sám od sebe začne přednášet krátkou obhajobu, kterou už zjevně musí mít vytříbenou z mnohých diskusí s českými učiteli a lidmi zvyklými na český způsob vzdělávání. Ve své řeči se odvolává na International Baccalaureate, mezinárodní zkoušku podobné maturitě uznávanou hlavně anglicky mluvícími univerzitami po celém světě, kterou budou v rámci studia studenti skládat. Pomalé učení vlastním poznáváním a zkoušením postavené oproti českému předkládání víceméně hotových konceptů a množství informací – v tomto rozporu vidím konflikt, který se asi ještě na Novém PORGU objeví a bude muset být rozřešen.

VW

Sekunda – Arts, výroba masek, Roxana Gozzard

Do hodiny dorážím o pár minut později a doufám, že se pozdní příchody z Nového Porgu nebudou započítávat do naší černé stránky – ředitelská důtka se mi pomalu blíží. Propojenost obou škol naštěstí ještě nedosáhla takového stupně, takže se usazují do lavice u katedry. Ty jsou ve výtvarně sestaveny do tří bloků, kolem kterých sedí studenti. Dnes je na programu dokončení výroby kartonových masek, se kterými se začalo již předchozí hodinu. Profesorka nejdříve všem rozdává jejich nedokončené masky a vysvětluje jim, jak by mohli pokračovat. Pak se všichni pustí do díla a já se také hlásím o kus kartonu a hodlám jednu vyrobit. Ve třídě jsem evidentně atrakcí a několik sekundánů se dokonce přesouvá od třetího bloku lavic do prvního, kde sedím já. Poté, co jim povím, z jaké jsem třídy, mi nikdo neřekne už jinak než „sextáne“. Výtvarka má tu výhodu, že se při ní dá, na rozdíl od jiných předmětů, bez potíží dobře popovídat. Pouštíme se do řeči o všem možném, a hlavně o Porgu. Jsem ohromen tím, kolik toho místní sekundáni o Porgu

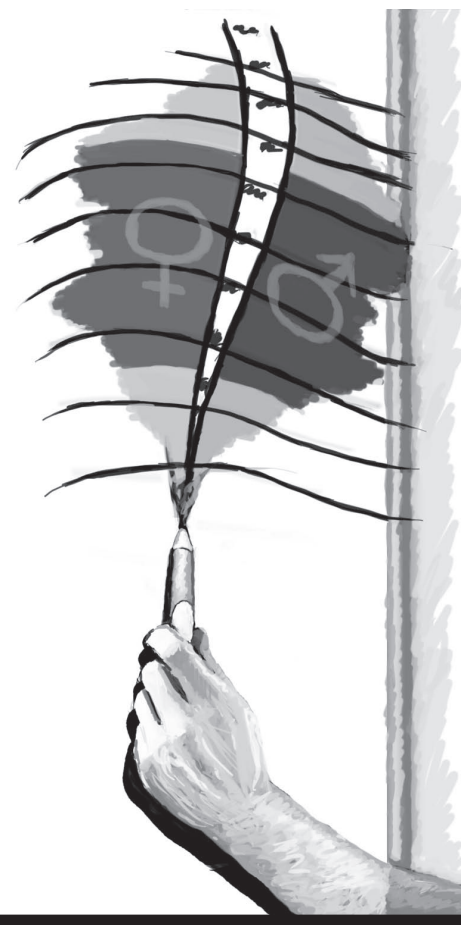
vědí. Znají Porgazeen (jeho sláva a věhlas dorazily až do Krče), baví se nad Perlami sviním a čtou články o životě a smrti školy. Moc dobře vědí třeba také o čajovně a znají snad všechny porgovské profesory. Když se dostane k Novému Porgu, jsou slyšet veskrze pozitivní reakce. Dozvídám se, že se dokonce pokusili založit vlastní školní časopis, ale příliš slavně to nedopadlo. Někteří jsou do rozhovoru zabráni na tolik, že úplně zapomínají na svou práci na maskách, a já se cítím vůči slečně Gozzard trochu provinile, a tak jim naznačuji, že by se jim také mohli věnovat. Slečna Gozzard pak v průběhu hodiny prochází mezi všemi a mluví s nimi o jejich výtvorech – proč je tam toto, co by šlo udělat lépe apod. Ke konci hodiny pak už mají všichni hotovo. Já také, a ačkoliv mne paní profesorka přesvědčuje, že můj výtvar je „nice“ a „good“, mně připadá spíše jako monstrum z hororového sci-fi filmu.

HK

Sekunda – Občanská výchova, Petr Hopfinger

Do našeho diskutování se sekundány vchází Petr Hopfinger, se kterým jsme byli už obeznámeni z knihovny, a ve třídě zavládne klid. Rázně začíná a hlasitě mluví, což zabraňuje polospánku, který navozuje venkovní zšeřelé počasí. Počítač nefunguje, tak se na něj vrhá třídní počítačový expert. Je nutný pro prezentaci na takzvaném touchboardu, tabuli, na kterou se promítá obraz dataprojektorem, který pak reaguje na dotyky na plátno. Učitel se tím však nechává rozhodit, i když přirozeně trochu nesvůj z naší „inspekce“ je, rychle nechá tázáním žáky projet roller coasterm vzpomínek a znalostí z minulé hodiny. „To je zajímavé, že vždy, když máme návštěvu, tak se to pokazí,“ lamentuje profesor. Touchboard je věc drahá, ale přináší do hodin nové prvky, jeho hlavní součástí je také software, umožňující vytváření různých map, poznámek a věcí, o kterých se nám ani nesnilo. „Na to se zeptejte kolegy Lemfelda, ten s tím umí kouzla,“ odkazuje nás profesor Hopfinger na svého kolegu, který prý jako jediný z profesor-

ského sboru tabuli dokonale využívá. Když už se podaří vyřešit technické problémy, pustí se kantor do přednášení. Tématem hodiny jsou mzdy v České republice a vše okolo nich. Ač jsou studenti drženi na poměrně přísné úzdě, odpovídají na otázky překvapivě aktivně. Jeden přichází i s podnětem z rozhovoru s matkou o platech právníků, které byly diskutovány v minulé hodině. Za oknem začíná jarní sněhová přehánka a studenti získávají občanskou perspektivu. Hodina mi vlastně hodně připomíná hodiny zeměpisu s naším profesorem Michalem Arnotem, oba učitelé mají v některých ohledech velmi podobné názory. Když profesor položí otázku „za kolik bych dnes pracoval nejméně“, odpovědi jsou nečekaně rozdílné. První přihlášený říká že za sedm tisíc měsíčně, další se ale nechává slyšet, že „nejméně za padesát“, a třetí by nepracoval za nižší mzdu než šedesát tisíc měsíčně. Na otázku „kdo chce být milionářem?“ vyletí do vzduchu ruce tří čtvrtin třídy. Uprostřed hodiny vchází do třídy něco

vyřídít jiná profesorka a všichni se v ten moment postaví a napřímí jako pravítka, což by našeho porgána ani nenapadlo. Po vyrušení se pokračuje dále v tématu mezd. „Kdo nepracuje?“ zní otázka. Odpovědi: „Děti, studenti důchodci, invalidní důchodci...“ „Hmm, invalidní důchodci, a kolik jich je?“ „Plný tramvaje,“ ozývá se někdo a třída vybuchuje smíchem.

Co se týče materiálního zařízení a výzdoby třídy: je třeba zopakovat, že ze všeho stále číší novota. Lavice pro dva jsou sestaveny klasicky – odděleně, v řadách za sebou, tak jako to vždy mají noví primáni, nežli si je stihnou přestavět do nějaké

příjemnější formace. Bůhvíproč byl vybrán nábytek nikoliv v hnědých a béžových barvách s motivy dřeva, jak na to jsme zvyklí my z našich lavic a skříněk, ale do tříd, do sborovny a prakticky do všech učeben a jiných místností byl instalován nábytek nalakovaný převážně na neuvěřitelně studenou a „sterilní“ zelenou, či taktéž studenou šedou nebo bílou barvou. V kombinaci s chybějícími koberci, místo kterých jsou použita „základkovská“ jednobarevná linolea, to jistě třídám na útulnosti příliš nepřidává. Zkuste si představit svou třídu, kde by na zemi nebyl koberec, ale linoleum a jejíž veškerý nábytek

by byl nabarven buďto studenou zelenou či šedou barvou. Škola samozřejmě má za sebou teprve první školní rok, a tudíž nemůžeme čekat nějaké zázraky ve výzdobě chodeb či tříd, přesto však, kdyby se zařízení tříd volilo při přestavbě v teplejších barvách (např. dřevěné vzory) a místo linolea se nainstalovaly koberce, dodávající místnosti příjemnou atmosféru, mohl být startovní bod pro zútulňování někde úplně jinde.

VW, HK

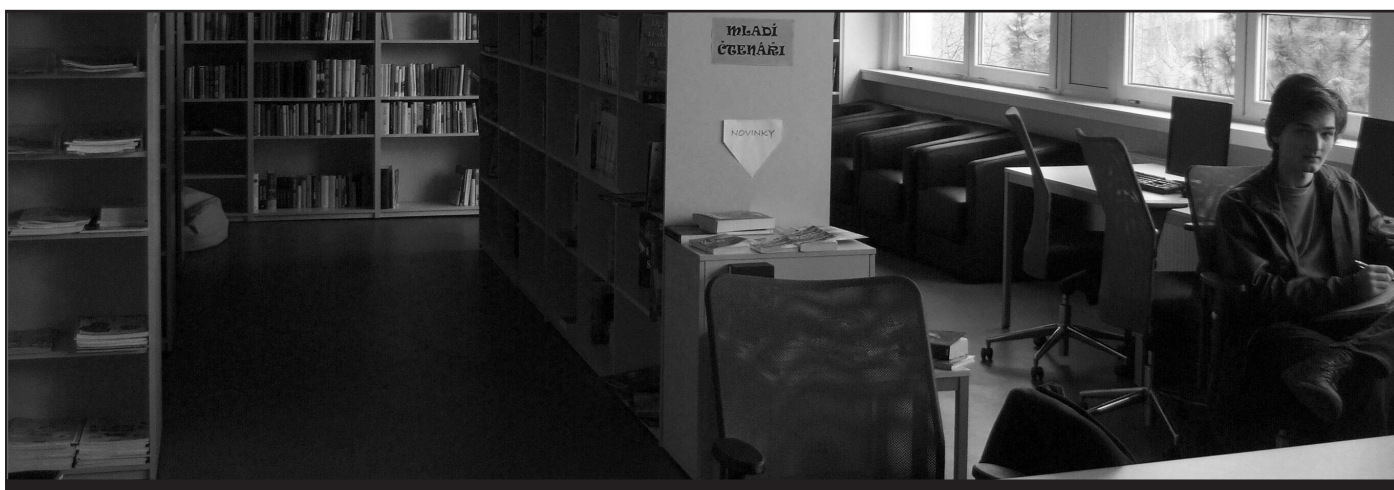
Nový Koráb

Po hodině se scházíme ještě s dalšími učiteli a učiteli, mezi kterými je i pan profesor Příbík (shodou okolností je zde na jednání), abychom také zkontrolovali, jak jim na „Novém“ vaří. „Tato část budovy k nám bude také příští rok patřit,“ zmiňuje Veronika Kubaňová, když procházíme po cestě do jídelny do druhé poloviny budovy, která je stále ještě základní školou U Krčského lesa a od Nového Porgu je oddělena dveřmi na čipovou kartu. „Hlavně paní kuchařky pěkně pozdravte a pořádkem se usmívejte,“ jsme instruováni. A opravdu – funguje to! Paní kuchařky se daří přemluvit, aby nám také vydaly jídlo, a už obědváme v diskuzi s učitelstvem. K hlavnímu chodu je přiložen také zákusek a je zde výběr ze dvou druhů nápojů – klasického čaje a růžového, nejspíše jahodového mléka. Celkově jídelna dosti připomíná Koráb před rekonstrukcí. Na výběr je také ze dvou druhů příloh – rýže a brambor. Jídlo rozhodně není špatné, ale taky to není nic extra, prostě normální školní jídelna.

S plnými břichy pak zbývá už jen odebrat se do knihovny a rozhovořit s Martinem Metelkou.

Co si z toho všeho tedy vzít? „Nový“, to je to přízvisko, které se pro naši sesterskou školu hodí. Byli sem najati učitelé z Čech i dalších zemí, přijati zase studenti hlavně z rodin, které jsou ochotny za vzdělání svých dětí platit vysoké školné. Po půl roce od otevření zatím víme jen to, že věci fungují. Ne tak, že bychom byli ohromeni, ani tak, že bychom našli něco, co by se mělo výrazně měnit. Jednou z věcí je otázka na obojetnost školy. K čemu budou vlastně studenti do života připraveni? Bude je připravovat v duchu International Baccalaureate, nebo české maturity? Nebo na obojí? A zvládla by to oboje na vysoké úrovni? To ale nejsou otázky na nás, ale na čas a na pana Metelku v našem rozhovoru.

Honza Kaczor, Vojta Witzany

Rozhovor s Martinem Metelkou

Jak jste se dostal k práci na Porgu?

Já jsem se dozvěděl, že se něco takového chystá a že se bude vyhlašovat konkurs na tuto pozici, a tak jsem se přihlásil.

Dozvěděl jste se to od pana Albrechta?

Ne od něj, mluvil jsem, myslím, s paní Borkovou, která mně vyprávěla, co se děje, kde teď pracuje a tak. Jinak jsem o tom samozřejmě četl v novinách, ale tu časovou souslednost nejsem s to přesně rekonstruovat.

Měl jste nějakou vizi, když jste sem nastupoval, a co se vám z ní povedlo?

Ono to nebylo úplně tak, že bych do toho vstupoval rovnýma nohama. Já jsem tu začal pracovat už od začátku listopadu 2007, takže jsem se účastnil posledních měsíců příprav, kdy se řada věcí ještě rozhodovala, probíhal nábor učitelů, takže to nebylo tak, že bych si vytvořil nějakou iluzorní představu a pak sem přišel, rozhlédl se a řekl: „Á, tak to jsem si představoval tak, to budeme dělat jinak...“

Spíše tedy částečné nápady, nikoli celistvá vize?

Víte, já jsem v tom tak ponořený, že se nedokážu vrátit v čase a říct si, co jsem chtěl nějak dělat. Není tady v žádném případě nic, s čím jsem na začátku nepočítal, co jsem si představoval jinak, co mě výrazně překvapilo, ať už v pozitivním nebo v negativním smyslu. Od začátku jsem věděl, že tady budou čeští a zároveň zahraniční učitelé a že se bude vytvářet takový zvláštní program, v tom smyslu, že se bude kombinovat přístup *(český a zahraniční, pozn. red.)* a po půl roce ten proces neustále běží. A že bych z toho teď vystoupil a vrátil se v čase, toho bych nebyl úplně schopen.

Na co si myslíte, že by Nový Porg měl připravovat studenty?

My se snažíme připravit studenty co nejlépe k dalšímu studiu a tu přidanou hod-

Mgr. Martin Metelka

Vystudoval Přírodovědeckou fakultu University Karlovy, obor učitelství biologie – chemie. Působil jako učitel výše zmíněných předmětů na gymnáziu ve Vsetíně. Před nástupem na Nový Porg byl hlavním vychovatelem, učitelem biologie, členem Senior Management Teamu a Pastoral Boardu a vedoucím divadelního kroužku na internátním osmiletém gymnáziu Open Gate v babicích. Na Novém Porgu je ve funkci výkonného ředitele, jak pravil pan řídící Klaus, je to „místní Přibík“.

notou, kterou k tomu, doufám, budeme schopni, nebo už se snažíme dávat, je to, že by měli být připraveni ke studiu doma i v zahraničí v anglickém jazyce.

Jak zvládají přechod na česko-anglickou výuku, když se zde i několik hodin učí anglicky?

My tady máme různé studenty, někteří třeba předtím studovali v angličtině a teď jim přibyla ta česká část, někteří studovali v češtině a teď jim přibyla ta anglická část. Takže to může být různé. Samozřejmě že to situaci nezjednodušuje. Komplikace číslo jedna je nová škola, komplikace číslo dvě je, že ta nová škola má ještě něco, co ji dost výrazným způsobem vymezuje vůči ostatním, a to je pro někoho výuka v angličtině. A pak je tady pár lidí, pro které potom, co pár posledních let strávili na mezinárodní škole, je to výuka v češtině. Takže si myslím, že změna je to v každém případě pro každého, pro každého ale trochu jiná, každý se s ní vyrovnává po svém. Někdo líp, někdo hůř. To byste se spíš museli zeptat individuálně studentů na jejich konkrétní pocity z toho přechodu.

A je na nich po tom půl roce vidět nějaké zlepšení v angličtině?

Velké zlepšení tam určitě je. Protože angličtina slouží jako prostředek komunikace a nejenom o nějakých umělých tématech. Tady jsou studenti nuceni komunikovat a řešit reálné věci, takže slovní zásoba i vyjadřovací schopnosti, zvlášť u těch mladších, velice rychle nabíhají a oni se hodně rychle zlepšují.

I na základce?

Ano, i na té základce. Tam to ale není jenom o tom, že by se zlepšovaly jejich dovednosti a vyjadřovací schopnosti. Důležité je, že se zbavují hodně ostychu. Myslím, že zvlášť my Češi jsme takový malý národ, tak si tu češtinu hýčkáme, a hned když někdo mluví trochu jinak, tak to rozpoznáme a reagujeme na to. Přemýšlíme, odkud ten člověk je, jestli to není cizinec. Kdežto lidé z anglicky mluvících zemí jsou zvyklí, že angličtinou se mluví po celém světě, je jim to úplně jedno a přízvuk nechávají úplně bez po-

všimnutí nebo minimálně bez komentáře. Oni jsou zkrátka zvyklí, že všude na světě se mluví trochu jinou angličtinou, a právě pro mne, nevím jak pro vás, byl vždycky problém překonat prvotní ostych. A to si myslím, že u těch dětí, které každý den někoho potkávají, s někým mluví, někdo je osloví v angličtině nebo se jich někdo na něco zeptá, tak to dostanou do krve a ztratí zábrany. Přecházejí z češtiny do angličtiny bez problémů a nějakých větších zádrhelů, zkrátka o tom nepřemýšlejí. A to je to hlavní.

Jak to bylo s tercií, kvartou a kvintou?

My jsme vypsalí přijímací zkoušky i pro vyšší ročníky gymnázia, ale vzhledem k počtu zájemců s odpovídající úrovní angličtiny, kterou my bychom potřebovali, aby vyšší ročníky mohly být otevřeny a aby mohly fungovat tak, jak mají, to znamená s objemem a s úrovní předmětů vyučovaných v angličtině, jsme zájemců neměli dost. My musíme garantovat, že když studenta vezmeme, tak v tom úplně neplave. Za ten čas, který máme k dispozici, jsme ho schopni dovést třeba ke zkoušce IB. U vyšších ročníků je to možné opravdu jen za předpokladu, že studenti přijdou s nějakou znalostí angličtiny. Musí okamžitě naskočit, v tercií už je i matematika v angličtině a všichni víme, co je matematika jenom v češtině. Tam je třeba opravdu mluvit a být schopný v tom jazyce studovat. Číst anglické učebnice, rozumět tomu, co anglický vyučující mluví, být schopný vybrat si z toho podstatné informace a ještě si třeba udělat zápis.

Nás velmi překvapilo, že místní studenti znají Porgazeen a čajovnu.

Oni sledují, co se děje v Libni, a je to, myslím, přirozené, vzhledem k tomu, že tam jsou ti starší studenti, a tady jich je dneska jen čtyřicet osm. Až jich tady budeme mít víc, tak to bude i pro ně veselejší, budou se moci navzájem družít mezi sebou a přicházet s různými nápady. Ale to, že sledují Porgazeen, to vím taky. Nevím, jak jsou teď daleko s tím jejich časopisem, už byly nějaké redakční schůzky, ale myslím si, že to je v tuhle chvíli asi maximum, ale nechci je na druhou stranu podceňovat.

Ono se z toho třeba něco vyvine, když už se teď snaží...

Určitě. My máme taky kroužek žurnalistiky i pro ty základkové děti, takže ty zase třeba budou pokračovat na gymplu, přinesou si nějakou zkušenost, dostane to trošku drive. To, že se jim líbí čajovna,

tomu taky rozumím, protože když se podíváte na tu školu nyní, tak ona se teprve zabydluje. Zatím je to tu pořád takové nějaké, v tom smyslu, že z toho pořád leze novota a není to zabydlené.

A vidíte nějakou snahu z jejich strany?

Vzhledem k tomu, že škola existuje půl roku, tak bych lhal, kdybych teď říkal, že tady všichni strašně přemýšlejí, jak to tu vylepšit ve smyslu designu. Oni mají spíše starost s tím, aby zvládli přechod na novou školu, ale obecně jde o něco, co má naši podporu a co bychom chtěli, aby tady fungovalo. Aby škola nevypadala tak nějak indiferentně, aby měla nějakého svého ducha.

No, je to určitě něco jiného, než když jsme tu byli na zahájení a bylo to úplně prázdné.

Tak to bude trvat ještě dlouho, než to chytne nějaký šmrnc.

Myslíte, že se na atmosféře Nového PORGu projevuje, z jakých sociálních vrstev jsou místní studenti?

No, tak vy jste tady na návštěvě, takže vy to můžete porovnat teď aktuálně, ale já si myslím, že to vidět je. Když sem někdo přijde a podívá se po té škole, tak možná na někom najde značkové oblečení nebo zjistí, že má někdo dobrý mobilní telefon...

Nejde ani o to značkové oblečení, jde spíše o tu atmosféru mezi nimi.

Vy jste se mě ptali, jestli je to poznat. Já, kdybych chtěl někomu ukázat, na čem je to poznat, tak bych mu to ukázal na tomhle. Ten člověk to samozřejmě pozná. Někomu jsou ty věci ukradené, a je to dobře. Co se týká atmosféry ve škole, tak ta je, myslím si, stejná jako kdekoli jinde. Tady rozhodně netolerujeme nic, co by se netolerovalo třeba v Libni nebo kdekoli jinde. Pravidla platí pro každého bez ohledu na sociální postavení a my chceme, aby se studenti, žáci a učitelé chovali k sobě navzájem slušně a s respektem, a za tím jdeme.

A myslíte, že to mezi nimi funguje?

My si myslíme, že školu dělají žáci a učitelé. A to, co ti učitelé přenášejí na žáky, se musí projevit. A po půl roce je nejvyšší čas na to, aby se to už projevilo. Změna atmosféry ve škole od začátku školního roku po dnešek je pro mě pozorovatelná a já si myslím, že se to vyvíjí správným

směrem. My chceme být škola pro lidi, kteří mají zájem o studium, kteří se umí chovat k ostatním tolerantně a slušně, kteří si nepřinášejí zbytečné předsudky, a pokud si je přinášejí, tak jsou schopní je odhodit.

Open Gate a Nový PORG se hodně srovnávají. Jak byste je srovnal vy? Jestli to tedy vůbec srovnatelné je...

Takhle úplně obecně to srovnat nedokážu, jsou tu zásadní rozdíly, které bych musel vyjmenovávat a pak bych došel k něčemu konkrétnějšímu. Když postavíte školu v Praze, studenti vám tam přijdou a pak zase odejdou domů, tak je to něco, na co jsou studenti a jejich rodiče zvyklí, vědí, jak by to mělo fungovat, mají o tom nějakou představu. No a když postavíte školu někde na samotě na vesnici, navezete tam děti z celé republiky a chcete je nejenom vzdělávat, ale i vychovávat, tak najednou řešíte dvakrát, možná bych řekl třikrát víc problémů. To protože když jde jen o část dopoledne ve škole, i když to dítě přijede úplně odjinud a má nějakou zkušenost, tak nějak ví, že ve škole je třída, že tam jsou lavice, nějaké vyučovací hodiny a že něco bude matematika a něco čeština. Některé starosti učitel s dětmi na Novém Porgu neřeší, protože je dítě řeší doma s rodiči.

Kdežto na Open Gate to všechno zůstává uvnitř školy a tím se z toho stává velmi složitý organismus a umělý svět sám pro sebe, kde fungují trochu jiná pravidla. Když se mě zeptáte na školu jako takovou, tak v Open Gate byla spousta skvělých učitelů, kteří tu práci milovali nebo milují a snažili se ji dělat co nejlíp, byli neuvěřitelně kreativní a oddaní té věci. To samé můžu říct tady na Novém Porgu. Tady je také spousta skvělých učitelů, kteří se snaží udělat pro tu školu první poslední. V tomto směru, co se týká výuky, by to třeba mohlo být podobné. Co se týká nějakého jasněho směřování školy, tam samozřejmě byl v Open Gate problém. Řešilo se, pro koho ta škola vlastně je, co chce a vznikala z toho spousta problémů. Vrátil bych se tedy na začátek, protože teď jsem možná řekl věc, do které by se to dalo shrnout. V této škole máme jasnou představu, co chceme a jakým způsobem toho chceme dosahovat. V Open Gate podle mě chyběla jasná představa, pro koho ta škola je určená, co má svým studentům dávat a na co je má připravovat.

Honza Kaczor, Vojta Witzany

Porgánské páry po letech

PADESÁTÝ PORGAZEEN. TEN UŽ MÁ KAMARÁDŮ DOST. CHUDÁK PRVNÍ BYL TAK SÁM. TEN NYNĚJŠÍTEĎ MÁ 49 KAMARÁDŮ. NEBO MOŽNÁ SYNŮ. NEBO TAKY KONKURENTŮ. KAŽDOPÁDNĚ JE JICH MOC. ČLÁNKŮ V NICH JEŠTĚ VÍC. JEN KOLIK X.Y. SE MEZITÍM VYSTRÍDALO S Y.X. TĚCH PÁRŮ. A KOLIK SE JICH VŮBEC ZTRATILO MEZI PORGAZEENY, KDYŽ X.Y. BYLA POBĚHLICE. NEBO POBĚHLÍK? NA DRUHOU STRANU KOLIK X.Y A Y.X SPOLU CHODÍ. X.Y. STÁLE CHODÍ S Y.X. X.Y. CHODÍ S Y.X., JEŠTĚ JIM TO VYDRŽELO. X.Y JIŽ TRADIČNĚ S Y.X. A KUPODIVU STÁLE X.Y S Y.X. PŘES KOLIK PORGAZEENŮ SE TAKOVÝ X.Y A Y.X. MŮŽE NATÁHNOUT? A CO KDYŽ UŽ JE PORGAZEEN ANI NEZAZNAMENÁVÁ. TO BY SE MOHLO I ZJISTIT, ŽE X.Y A Y.X. UŽ NEJSOU X.Y A Y.X, ALE X.X. A Y.X. A CO KDYŽ JSME SE ROZHODLI VYZPOVÍDAT DVA Z TAKOVÝCH XX PÁRŮ. JAK TO DOPADLO?

Zuzanna Bedřichová (roz. Janyšková) a Martin Bedřich (maturanti 2000)

1. V jaké jste byli třídě, když jste spolu začali chodit?

Začali jsme spolu chodit po mojí maturitě a na začátku Martina čtvrtáku (Martin totiž odešel po kvartě na Keplera). Chodila jsem o třídu výš.

2. Než jste spolu začali chodit, byli jste kamarádi, nebo jste se moc neznali?

Když jsme spolu začali chodit, tak jsme si pochopitelně úplně cizí nebyli :). Ale je pravda, že jsme se několik let neviděli, a když jsme se potkali (mimochodem na semináři Aleše Rolečka), šlo to už docela rychle.

3. Tajili jste svůj vztah, alespoň zpočátku?

K tomu jsme neměli důvod – naši rodiče nebyli ze znepřátelených rodů a sociálně vzato jsme patřili do stejné kasty.

4. Kde jste se ve škole scházeli, měli jste nějaké své „oblíbené“ místo? Scházeli jste se o přestávkách, o hodinách...?

Vzhledem k tomu, že jsme spolu začali chodit prakticky až po gymplu, nemůžeme na tuto otázku úplně odpovědět. Nicméně jsme „školním“ vztahem prošli stejně, protože jsme studovali stejné obory (bohemistiku a literární komparatistiku). S psaním milostných vzkazů při přednáškách, ovšem v cyrilici, máme tedy hluboké zkušenosti.

5. Odjel některý z vás v průběhu vztahu do zahraničí?

Odjeli jsme všichni – i s našimi dvěma dětmi – na půl roku na studijní stáž do Varšavy, a byla to skvělá zkušenost. Asi podobně jako většina lidí, kteří vycestovali někam na Erasmus, jsme si vyzkoušeli, jaké to je sbalit všechny věci, které potřebujete na půl roku, do dvou batohů. V našem případě ovšem pro čtyři lidi. Nikdo z nás ale nebyl v cizině sám víc než měsíc.

6. Připouštěli jste si, že byste spolu vydrželi tak dlouho?

I když nemáme vizionářské schopnosti, neuměla jsem si nikdy představit, že bychom spolu tak dlouho nevydrželi.

7. Máte děti?

Máme dvě, čtyřleté a šestileté. To je asi nejpikantnější část celého našeho příběhu, protože jsme je měli o trochu dříve než většina lidí kolem nás – na konci druháku jsme měli první a po dvou letech další. Osobně to považuju za jedno z nejlepších dobrodružství, na které jsme se mohli společně vydat.

8. Máte nějakou radu do budoucna pro zamilované Porgány?

Mají myslím docela velkou šanci, že se dožijí svatby. Alespoň u nás v rodině to platí na 100 %; moje sestra si také vzala svého spolužáka z PORGU...

Zuzanna Janyšková

Magdalena Pehalová (roz. Lomičová) a Martin Pehal

(maturantka 2000 + maturant 2002)

1. V jaké jste byli třídě když jste spolu začali chodit?

Martin: Já jsem byl v sextě.

Madla: Já byla v oktávě.

2. Než jste spolu začali chodit, byli jste kamarádi nebo jste se moc neznali?

Martin: No vysloveně kamarádi jsme nebyli. Seznámili jsme se skrze naši společnou kamarádku Evu Šťastnou, pak jsme jeli ještě s dalšími lidmi na jarní prázdniny na Šumavu a tam jsme spolu začali chodit.

Madla: Nejdřív jsme se asi půl roku kamarádili. Znali jsme se ze společných seminářů na ŠVP v Hošticích a z Rolečkova humanitního semináře. Ale s Martinem jsem se seznámila jako skoro s posledním od nich ze třídy – nekouří.

3. Tajili jste svůj vztah, alespoň zpočátku?

Martin: Ne, vztah jsme nikdy netajili, neměli jsme moc důvodů to skrývat – je ovšem pravda, že z nějakého důvodu přišel náš vztah mnoha lidem překvapivý. A to jak našim kamarádům, tak i pedagogům. Třeba můj třídní Boris Kubíček z toho byl upřímně pobaven. Ale nikdy nedal nic otevřeně najevo, jen se tak uchichtl.

Madla: To ne, což možná byla chyba. Jednak všichni dostávali záchvaty smíchu, když nás viděli – hlavně profesori – a jednak jsem měla pár měsíců před maturitou (2000), takže všichni viděli, že se neučím. No a taky Martin vyhrál 1. místo v tombole, kterou jsem uváděla,

rty M. L., které ohlašovaly šťastné výherce. Avšak na konci losáže nám na mysl vytanula židovská (rozuměj kacírská) myšlenka, zda vše proběhlo regulérně. Za prvé jsme mimo Jakubem vyhrané sexisticko-fašistoidní brožurky o pavoucích nezískali zhora nic, a za druhé cenu z nejlákavějších, starožidný kolovrátek, získal Martin Pehal, mladší kamarád losující Madly Lomičové. Naše chmury však brzy zaplašila stínovo-divadelní hra o podkošerování nebohého telátka.

na našem maturitáku (viz rámeček), což vedlo k různým spekulacím.

4. Kde jste se ve škole scházeli, měli jste nějaké své „oblíbené“ místo? Scházeli jste se o přestávkách, o hodinách...?

Martin: Já jsem v zásadě vždy chtěl na Madlu vidět, takže automaticky odpadala místa temná a scházeli jsme se většinou venku anebo v hospodě. Sklepy, nory, půdy, viadukty a podobná místa nás nikdy nelákala... ale parky byly fajn. Ty jsou v pohodě.

Madla: Scházeli jsme se ve Stravovacím (dnes je tam myslím čínské bistro) proti Čechii. Taky samozřejmě o přestávkách a na RHS. Vlastně skoro pořád.

5. Odjel některý z vás v průběhu vztahu do zahraničí?

Martin: Já jsem dvakrát odjel do jordánské pouště na archeologické vykopávky na konci prváku a druháku na veřejce. Vždy to bylo na měsíc a půl a byla to docela dlouhá doba. Jinak jsme vždy dost cestovali spolu. Nakonec jsem v šestáku odjel na rok do Vídně, dostudovat egyptologii a napsat diplomku. V rámci svého pobytu jsem Madlu požádal o ruku – dal jsem jí kytici tulipánů, při odchodu jsem v květinářství shodil vázu, tak jsem odtamtud vyběhl a s Madlou jsme se schovali v kavárně.

Madla: Na univerzitě, když už jsme spolu bydleli, jel Martin dvakrát na dva měsíce do Jordánska na výkopy. A 2007/8 byl rok ve Vídni. V půlce jeho pobytu jsem tam jela na návštěvu a dohodli jsme se, že se vezmeme.

6. Připouštěli jste si, že byste spolu vydrželi tak dlouho?

Martin: V zásadě jsem si to v různých intervalech připouštěl, stejně jako jsem si připouštěl i opak. O tom, že bychom se vzali, jsme začali mluvit docela brzy po začátku našeho vztahu, ale nakonec to trvalo zhruba osm let, než jsme do toho šli.

Madla: O tom, že se vezmeme, až doděláme vejšku – jestli spolu do té doby vydržíme, jsme začali mluvit docela brzy. Tak po dvou letech?

Nakonec jsme se brali týden před státnicemi – špatná organizace.

7. Máte děti?

Martin: Děti zatím nemáme.

Madla: Děti ještě nemáme, vzali jsme se teprve letos v září.

8. Máte nějakou radu do budoucna pro zamilované Porgány?

Martin: Ačkoliv dávám přednost dennímu světlu a nejsem moc „norový“ typ, od ostatních spolužáků vím o pár údajně dobrých temných místech, kde je možné se na škole schovat – třeba v podzemí pod poklopem ve sklepech vedle vchodu do knihovny.

Madla: Neprovokujte svým vztahem profesory – když pak něco nebudete zvládat, vždycky vám připomenou, že vědí proč. Jinak společná historie je velká legrace, obzvláště na tak malé a poměrně specifické škole, jako je PORG. Máme docela dost kamarádů, co spolu chodí od PORGu, jen se ještě nevzali, takže chodit s dalším PORGánem nepochybně má spoustu výhod. Odpadá taky dost starostí a nedorozumění plynoucích z odlišných základů vzdělání, chování... a kamarádů. No a vždycky si můžete číst starý Porgazeeny, bavit se o duchu PORGu a hádat se, kteří profesori byli lepší.

Cesta do hlubin Zámečkářovy duše

SNAD NEMUSÍME VYSVĚTLOVAT, PROČ JSME SE VYDALY NA REPORTÁŽ PRÁVĚ NA ZÁMEČEK, NEBOLI SLANGOVĚ GULZ (PODOBĚNĚ JAKO U NÁS SE JEDNÁ O ZKRATKU PLNÉHO JMÉNA ŠKOLY). PO CELKEM HLADKÉM VYJEDNÁVÁNÍ S ŘEDITELM A JEHO ZÁSTUPCEM JSME DOSTALY POVOLENÍ K NÁVŠTĚVĚ. A TAK JSME SE JEDNOHO KRÁSNÉHO RANĚ JARNÍHO DNE ROZJELY Z PALMOVKY MÍSTO KE KŘÍŽI JENOM NA STEJSKALKU. CELÝ DEN JSME STRÁVILY VE TŘÍDĚ 2.D, COŽ JE JEDNA Z CELKEM PĚTI TŘÍD V TOMTO ROČNÍKU. REPORTÁŽ JSME Tedy POJALY NETRADIČNĚ – SLEDOVALY JSME TYPICKÝ ŠKOLNÍ DEN DRUHÁKA (ČILI SEXTÁNA), NEBO OBECNĚ ŘEČENO ZÁMEČKÁŘE.

S Noeminou dlouholetou kamarádkou Hankou, do jejíž třídy jsme plánovaly jít, jsme si daly sraz u tramvaje. Protože Gymnázium u Libeňského zámku je po cestě na PORG, už na zastávce jsme potkávaly své spolužáky, což trochu nabouralo pocit, že jedeme na reportáž do cizího prostředí. To nám však nemuselo dlouho dělat starosti. Deset minut před osmou jsme prošly školní bránou. Zatímco Hanka si nervózně opakovala referát na angličtinu, zahrnuly jsme doleva a vešly vchodem do šaten, tedy jiným, než kudy chodili Porgáni na oběd. Bundy jsme daly do jedné z prosklených šatnových skříněk,

kteří připomínaly telefonní budky a kde už bylo narváno. Pak už jsme se jenom musely dojít zeptat paní profesorky na angličtinu, zda nás pustí na svou hodinu. Dveře nám otevřela milá starší paní. Když zjistila, že jsme z Porgu, ptala se, zda známe „Toeglera“. Vešly jsme do učebny angličtiny a pohledem prolétly prázdné bílé stěny, mapy USA a Británie a především pomalu se slézající studenty. První zvonění nás vylekalo, většina z nás mu dávno odvykla a na mojí základce například nezvonilo. Při druhém už se objevila paní profesorka.

Angličtina

Profesorka pozdravila a zapsala, to vše v angličtině. Třída dostává pravidelně každý měsíc studijní časopis Bridge v angličtině, učitelka pak rozdělí jednotlivé články a úkolem je si článek přečíst, rozmyslet a na další hodině odprezentovat (povyprávět o jeho obsahu). Dnes byla právě hodina věnovaná

prezentacím, a tudíž se na ně učitelka ihned vrhla. Vyvolala většinu třídy, omlouvajícím se dala za 5. V průběhu referátů celou dobu každému pilně naslouchala, opravovala výslovnost a vyptávala se. Bohužel, na většině tříd bylo znát, že se referáty učí nazpaměť, což asi není záměrem učitelky, která na

to ale nic nenamítala. Často se ptala na slovíčka, odpovědi jí byly české překlady a ne vysvětlení v angličtině, jak jsme zvyklí u nás. Občas se někdo i učitelky česky na něco ptal (třeba jestli může v otevřít v okno). Na nás se vyučující také párkrát obrátila a snažila se nás zapojit. Na něco se ptala (anglicky),

například jestli jsme už na češtině probírali Salingera. Celkově hodina pod jejím vedením ubíhala svižně a nebyla nudná. Ale většina lidí byla bohužel spíše pasivní, po vyvolání nebyla moc schopná odpovědět a vůbec mluvit v angličtině souvisle. Což je škoda, protože potenciál by u některých určitě byl. Po zjištění, že nám ještě zbývá čas do konce hodiny, se začal číst nahlas text o Shakespearovi, který byl původně za domácí úkol. Učitelka vyvolala překvapivě i nás obě na čtení. Nutno poznamenat, že obtížnost textu odpovídala tak naší tercií. Po zazvonění se učitelka rozloučila a šla mazat tabuli. My jsme poděkovaly, ještě s ní prohodily pár vět a pak už jsme se s ostatními přesunuly na chodbu a následně do hlubších útrob školy, kde to o přestávkách opravdu žije. A není divu, chodby a celý interiér musí v tu chvíli pojmut okolo šesti stovek studentů – tudíž je všude plno lidí, zmatek a rušno.

Matika

Matematika probíhala již v kmenové třídě, kde jsme si povídaly s Hančinými spolužáky minimálně o čtvrt hodiny déle než trvá přestávka, protože se vyučující opozdila. Na fádni otázky typu, jak se jim líbí ve škole, odpovídali, že zábradlí jsou moc hezká a záchody taky, popřípadě že obdivují architekta, který navrhoval chodby. Profesorka se při příchodu omluvila, že měla nějaké jednání

ve sborovně. Slíbily jsme, že budeme zticha jako myšky, a mohly si sednout do zadní lavice. V tu chvíli se ozval rozhlas, nerozumely jsme však ani slovu. Výhoda 2.D, tedy Hančiny třídy, byla, že v některých předmětech probírali stejné učivo jako my. Na matematiku měli dokonce stejnou učebnici a téma tangens a kotangens na jednotkové kružnici nám bylo i docela povědomé. Výklad měl

hlavu a patu a profesorka probírala látku stručně a bez zavádějících odboček. Studenti se na nic neptali, všichni ale dávali pozor a dívali se na tabuli, k profesorce měli očividně respekt. Zarazilo nás, že studentům tyká. Nakonec se ukázalo, že nějaké dané pravidlo není, většinou prý vyučující studentům ale vykajjí.

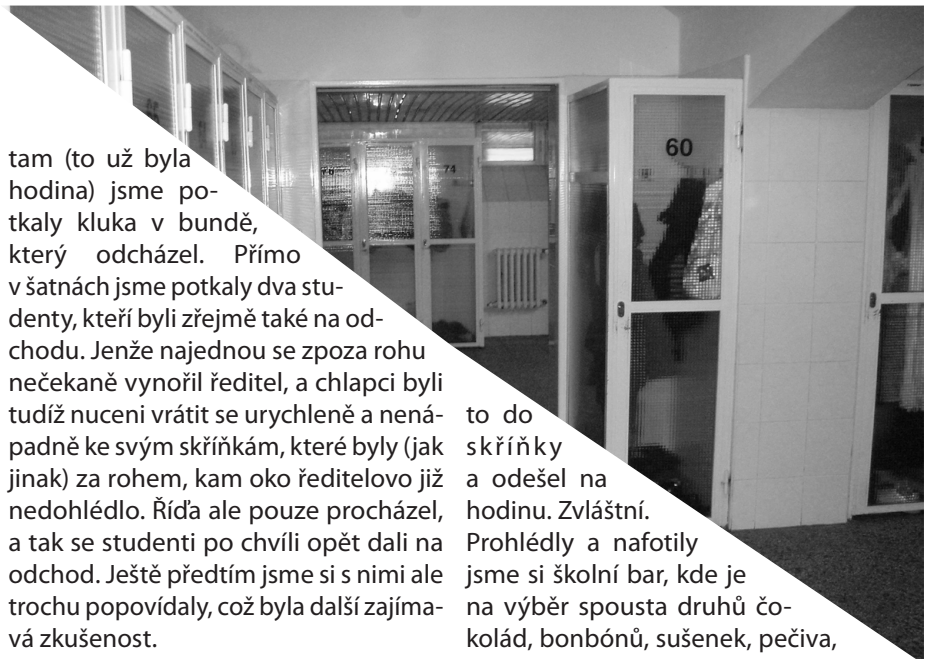
Biologie/na chodbě

Starší učitelka s výrazně červeným přelivem a krátkým sestřihem nám bohužel nedovolila být na její hodině biologie. Prý to nepřichází v úvahu, nepřeje si to atd., protože se píše test. No, nedalo se nic dělat, musely jsme vypadnout. Ale sponž jsme získaly čas k nafocení interiéru a bližší prohlídce školy. Na chodbě cestou ze třídy jsme potkaly skupinku studentů a studentek také ze druháku a daly se s nimi do řeči. Byly velice sympatičtí, přívětiví a ochotně si s námi povídali. Na škole se jim prý nijak výrazně nelíbí – prostě vopruz. Ale s pomocí kamarádů se to prý dá nějak přežít. Hmm, takže žádná revolta asi bohužel nebude. Po několika minutách už ale skupina musela taky na hodinu, a tak jsme se přesunuly do šaten, abychom si blíže prohlédly „skříňkový“ systém. Cestou

tam (to už byla hodina) jsme potkaly kluka v bundě, který odcházel. Přímo v šatnách jsme potkaly dva studenty, kteří byli zřejmě také na odchodu. Jenže najednou se zpoza rohu nečekaně vynořil ředitel, a chlapi byli tudíž nuceni vrátit se urychleně a nenápadně ke svým skříňkám, které byly (jak jinak) za rohem, kam oko ředitelovo již nedohlédlo. Říďa ale pouze procházel, a tak se studenti po chvíli opět dali na odchod. Ještě předtím jsme si s nimi ale trochu popovídaly, což byla další zajímavá zkušenost.

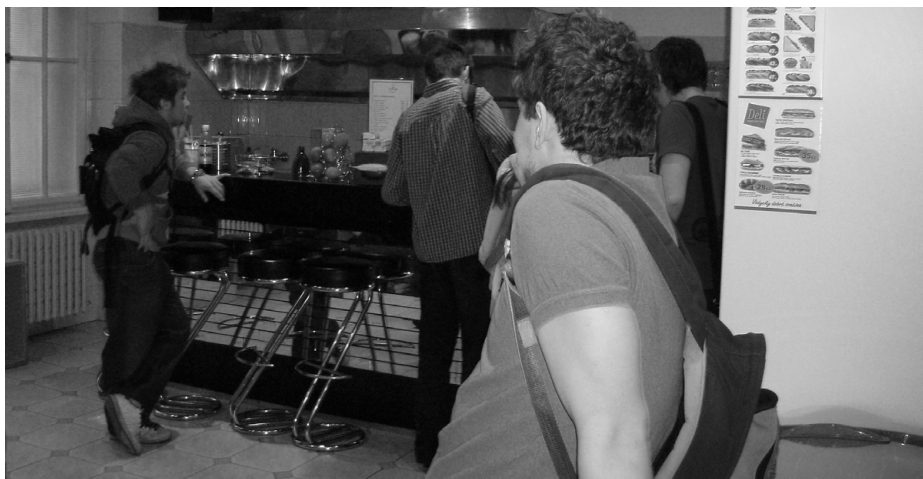
Po jejich odchodu a pár minutách focení a prohlížení se znovu objevil kluk v bundě, tentokrát až po uši naložený chipsy, crackery, slanými tyčinkami atd. Hodil si

to do skříňky a odešel na hodinu. Zvláštní. Prohlédly a nafotily jsme si školní bar, kde je na výběr spousta druhů čokolád, bonbónů, sušenek, pečiva, pití a jiných věcí. Koupily jsme si Kinder čokoládu a pak, protože už byl konec hodiny, jsme se prodraly davem nahoru ke třídě. Test byl „prej děsněj“.

Španělština

Španělštinu se učí jen polovina třídy, stejná, se kterou jsme byly na první hodině. Angličtina totiž není dělena na méně a více pokročilou skupinu, ale na němčináře a španělštináře. Blížilo se poledne a ve třídě vládla uvolněná atmosféra díky mírnému přístupu profesorky. Studenti ji očividně měli rádi, nakonec jsem ale měla pocit, že její přístup jim co se španělštiny týká moc neprospívá. Profesorka zapisovala do třídnice a u toho vyprávěla, jak se jí ztratily kufry v Madridu a že právě to je tématem nové kapitoly v učebnici. Když zmínila krátký test, třída začala pohotově dávat argumenty, proč jde o špatný nápad. To jim nebylo nic platné a několik slovíček a vazeb, které se měli doma naučit, jim bylo nadiktováno. Cesta do Prahy, cesta vlakem, doba odjezdu, jízdenka je drahá... apod. Poté, co si jako téměř

každý vyučující postěžovala na špinavou tabuli, vyvolala profesorka Hanku. „No já tam ale nic nemám,“ ohradila se téměř uraženě. Na naši kamarádku jsme ten den pravděpodobně celkem nepřijemně upoutaly pozornost. Dostala za čtyři a vedle referátu na angličtinu a testu z biologie, které už měla za sebou, ji čekalo zkoušení ještě další hodinu, to ale

zatím nikdo nevěděl. Dále se probírala přivlastňovací zájmena, průměrný francouzštinář se rychle zorientoval v tom, o co se jedná. Pak profesorka vysvětlila slovní zásobu k poslechu. Nějaká paní v něm hystericky křičela ve španělštině a ani studenti záznam celý nezachytili. Na otázky ale dokázali odpovědět a těsně před zazvoněním byli propuštěni.

ZSV – Základy společenských věd

Na tento předmět jsme byly dost zvědavé, protože u nás se vyučuje až v oktávě. I zde se jedná o sloučené předměty ekonomie, právo a částečně i filosofie. Vešla mladá upravená profesorka s třídnicí. Prý se jedná o třídní 2.D, ke třídě se ale chovala spíš drsně a všem vykala. Zapsala, Hanku napomenula, že opět nepřinesla omluvňák, a navrch ji vyzkoušela z daňové soustavy. Hanku to uhrála na trojku, ač-

koli se evidentně vůbec nepřipravovala. Pak profesorka třídu pobídla ke zpravení ostatních o aktualitách. Přihlásil se kluk z lavice nalevo od nás a šel si stoupnout před tabuli. Měl celkem slušný přehled, o Obamově příjezdu do Prahy a pádu letadla v Amsterdamu mluvil dost dlouho, a když se ho učitelka ještě na něco dovypytávala, zodpověděl všechny otázky bez problémů. Dostal za jedna a vrátil se

zpět do lavice. Následně už profesorka najela na předepsanou formu vyučování a začala s výkladem. Krátce se vyptala na minule probranou látku – vývoj tržního hospodářství v Čechách po roce 1989 – a pak už přidávala a vysvětlovala nové pojmy. Definovala třídě (zřejmě) vlastními slovy pojmy jako HDP či HNP, ale pak jim nadiktovala jejich definice z učebnice. Třída byla zticha, vše si slovo od slova zapisovala. A takhle to vlastně vypadalo po celý zbytek hodiny. Těsně před koncem ještě nechala jednu dívku přečíst doplňující pasáž z učebnice a pak už se loučila a s výstrahou, aby si nikdo na horách nezlomil nohy, odešla. Lidé měli najednou lepší náladu, protože teď je čekal týden volna. Balili si a odcházeli na oběd či domů. My se připojily ke kamarádům a šly s nimi obědvat tentokrát jako Zámečkáři a ne jako Porgáni. Byl to zvláštní pocit.

Noemi Krausová, Klára Hutková

Krč: Dane, vy jste nadřezanej jak prase. Nechcete si, prosím vás, odskočit?

O jemném nebezpečí a velkém mejdanu

Zuzana Horáčková

ROZHOVOR SE ZUZANOU HORÁČKOVOU, BABIČKOU TERCIÁNKY AGÁTY, JE JEDEN ZE ČTYŘIADVACETI ROZHOVORŮ, KTERÉ VZNIKLY V TERCII V RÁMCI ČEŠTINÁŘSKÉHO PROJEKTU TOBĚ 13. VĚŘÍME, ŽE ČTENÁŘE PORGAZEENU POBAVÍ I POTĚŠÍ.

Kdy ti bylo třináct?

To bylo 16. dubna. Hned potom, v květnu, byl konec války.

Jak moc byla znát válka?

Bylo to velice dramatické, protože už od dubna byla slyšet děla, jak se z východu blížila Rudá armáda. Až v Plavecké ulici bylo to hřmění slyšet. Ale všechny nápisy byly ještě dvojjazyčné, po ulici stále chodili němečtí vojáci, pořád jsme byli Protektorát Čechy a Morava. Ale už jsme se těšili na konec války.

Nebylo to za války v Praze nebezpečné?

Nebezpečné to bylo hlavně v únoru 1945, protože tehdy létaly přes Prahu početné svazy amerických letadel na Drážďany. To byly obrovské nálety. A jednou se ta letadla spletla, protože Drážďany jsou taky na řece, na Labi, a naletěla na Prahu. A shodila pumy, zrovna v naší ulici. To jsme zažili první pořádné bombardování. My jsme se schovali do sklepa, ale na vltavském nábreží to zabilo několik set lidí. Shořelo tehdy mnoho domů.

Jak to vypadalo v obchodech?

Jídla bylo sice čím dál tím míň, ale hlad nebyl nikdy. Němci dokázali až do konce války zásobovat obchod mlékem, chlebem a bramborami. Takže jsme ještě mohli jít normálně nakoupit.

A jaký byl konec války?

5. května 1945 jsem se vyklonila z okna a vidím, jak lidi najednou z ničeho nic začínají vyvěšovat naše československé vlajky místo těch německých s hákovým křížem a sundávat dvojjazyčné nápisy. Vypuklo povstání. Ačkoliv jsem měla srdíčko mladé, třináctileté, hloupoucké,

bylo to jedno z největších štěstí v mém životě. Němci ale v Praze ještě byli, v kasárnách a tak podobně. Už věděli, že prohráli válku, ale z nějakého neznámého důvodu tam ještě jejich jednotky strašily. Někteří měli zřejmě pocit, že nemají co ztratit, protože prohráli už druhou válku, a tak stříleli z oken a chtěli s českými povstanci bojovat. Zahynulo ještě poměrně dost lidí. Většinou se ale Němci chtěli dostat na západ, protože se nechtěli nechat zajmout od Rusů. V ruském gulagu by se měli špatně. Chtěli se nechat zajmout od Američanů.

Vy jste se těch bojů se sestrou nějak účastnily?

Stavěly jsme s Evou z dlažebních kostek a z nábytku barikády, aby nemohly projet německé tanky. Bylo to na nábreží, jak je železniční most. Kolem hvízdaly kulky, takže jsem si docela uvědomovala, že bych mohla i umřít. To bylo tak jemně nebezpečné. A pak najednou přijela z Berlína Rudá armáda. Ti vojáci museli být strašně unavení. Pamatuju si, jak nás zvedali a byli šíleně cítit potem. To jsme poznaly i my děti. Prostě prošli celou frontou a samozřejmě se nikde nekoupali. Nevěděli ani, kde jsou, takoví kluci to byli, sotva dvacetiletí. První, co udělali, že si lehli do nějakého tanku a spali. Ráno se probudili a začali nás vozit. Jezdily jsme se sestrou v tanku, ale jestli jsme jely desetkrát nebo jednou, to si nemůžu vzpomenout. Pražské obyvatelstvo Rudou armádu tehdy ohromě vítalo, což byla chyba, protože nás později, v roce 1968, Rusové zabrali.

Co jste dělaly po válce?

S Evou jsme se začaly učit a připravovaly jsme se do gymnázia. Všechno bylo ještě poznamenané válkou. Kolem silnic byly zbytky tanků a jiných vojenských zařízení, a když jsme se koupaly, na Vltavě plavali kolem mrtvých vojáců. Zásobování bylo obnoveno až dlouho po válce.

Slyšela jsem, že jste byly se sestrou rok samy, je to pravda?

Maminka byla Židovka, Židi byli odsouzeni umřít. Ale maminka, jelikož neměla židovského manžela, nebyla tolik ohrožena. Měli ji odvézt až na jaře 1944, rok před koncem války. Tehdy se dostalo i na smíšená manželství a mamince začala chodit předvolání do transportu. To

znamenalo jít do vlaku, který je odvezl do Terezína nebo přímo do Osvětimi. A naše maminka, která dělala ošetřovatelku, trošku věděla, že jít do transportu znamená odsoudit se k smrti. Tak se tomu bránila. Napřed si píchla nějakou injekci, jako že je nemocná. Tak to byl první transport. Ale dalšímu transportu se už nevyhnula, a tak předstírala, že spáchala sebevraždu. Udělala to tak, že nechala ležet svoje šaty u Vltavy. Sama se schovávala u své přítelkyně za skříní. S Evou jsme si zprvu myslely, že je maminka mrtvá, ale potom jsme na to nějak přišly. Celý rok jsme byly v bytě samy, zvaly jsme si tam kamarádky a byt jsme dost zdevastovaly. Když potom skončila válka, tak jsme samozřejmě vyrostly z našeho oblečení, oblékly jsme si maminciny kostýmky a koupily bílé, plastové baretky. Vypadaly jsme příšerně! A když nás pak maminka viděla, tak se úplně zhrozila! Po roce vstala z mrtvých a příšerně nám vynadala!

HODNOCENÍ PRÁCE: Při práci jsem si uvědomila, jak mnoho slov navíc člověk používá, kupříkladu ten, ta, ty, to a tam. Také jsem zaznamenala, že moje babička má úplně jiný styl řeči a zásobu slov než kdokoliv jiný. Největší problém jsem měla, když babička byla tři týdny v nemocnici a nemohla jsem rozhovor odevzdat včas.

Agáta Horáčková, tercie

Zuzana Horáčková se narodila 16. dubna 1932. Třináct jí bylo 16. dubna 1945. Bydlela v Plavecké ulici v pražském Podskalí, u železničního mostu. Má dvojče Evu (proto mluví často v množném čísle). Velkou část života prožila v Karlových Varech. Dneska je jí 76 let, žije v Praze, bere důchod a má psa.

Ve víru tance / U pokusů a jakýkoliv ladný pohyb

Tak nám v kvintě skončily taneční. Jakých bylo těch dvacet lekcí společenského chování a tance, na které jsme chodili do Slovanského domu? Řekla bych, že stály za to.

Chodit do tanečních se třídou je milé. Nebrání to seznámit se s cizími lidmi, ale dívka se taky nemusí bát, že vždycky zůstane na ocet a aspoň někdy je pozvána na drink. I když jsou lidi preferující chodit někam jinam, jenom s pár známými. To má taky výhodu, máte možnost jít na víc plesů. Jsem ráda, že se v celé kvintě našli jenom dva, kteří nešli do tanečních vůbec. Ještě radši jsem, že se na těch lekcích u každého z nás projevil jeho společenské, vychované já, které převládalo po celou dobu, snad s výjimkou závěru, kdy se zase hodilo chytře se procpat u šatny dopředu s hromadou lístků od spolužáků. A že to ani po čase nezačali moji spolužáci houfně měnit za posezení v hospodě.

Co tanec? Dobrý. Nelze očekávat, že se z člověka stane pořádný tanečník téměř na profesionální úrovni. Lze očekávat, že se na plesech neztratí. A to je příjemná změna. Plesy jsou taky součástí. V tanečních Vavruška dokonce dva, vánoční a jarní závěrečný. Je pravda, že v Lucerně je při větší koncentraci lidí vedro víc a místa míň, než by se jednomu líbilo. Ale taky je pravda, že když se chce, zatančíte si, navíc uvidíte některá velmi vydařená předtančení (osobně mám stále v paměti akrobatický rock'n'roll. To bylo něco!). Proč to všechno ještě stojí za to? Třeba když si vyberete právě Vavrušku, máte speciální latino lekci, disco lekci s diskotékou a country lekci. I když vás to teď možná děsí, nakonec budete překvapeni. Je to vtípná a vždycky příjemná změna. Stejně jako prodloužené. Taky byly dvě. Jsou mnohem únavnější než normální hodiny, ale taky zajímavější. Sólo s rodiči, předtančení, víc her (ty jsou teda někdy zajímavé spíš v negativním slova smyslu). Druhá prodloužená navíc maš-

karní. Nepovinně, ale nakonec se tam sešlo dost masek, některé moc dobré, některé ani ne.

A co cizí slečny a chlápci? Slečny nevím, nesledovala jsem. Obleky a šaty sluší každému, což je velmi pozitivní. Jenom někomu víc, někomu míň. Bylo tam vážně hodně lidí, takže výběr nebyl k zahazení. Rozdělila jsem si tanečnický na kategorie. Top kategorie, snad není třeba vysvětlovat. Střední vrstva. Takový docela pěkný, docela milý, radost si s ním zatančit, popřípadě popovídat. Normál. Běžný, ničím neokouzlí, ale ničím nezapudí. No a poslední skupinka, pro kterou nemám slov. Těžko říct, jestli je horší jeho tanec, výzor nebo sebe prezentace. S trochou snahy na tyhle typy narazíte jenom občas.

Taneční rozhodně doporučuju. Uvidíte své spolužáky v novém světle, něco se přiučíte a tak dále a tak dále, prostě je to fajn (když tak www.vavruska.info). Důležité upozornění, je třeba se přihlásit včas!

Nora Behová, kvinta

Slumdog Millionaire /Milionář z chatrče

ZEMĚ PŮVODU – INDIE, POČET OSCARŮ – OSM. TO ČLOVĚKA UPOUTÁ, NO NE? MINIMÁLNĚ DÍKY NIM FILM ZNÁ SNAD KAŽDÝ. Z NICHŽ ČÁST HO VIDĚLA. MEZI NIMI I JÁ.

Myslím, že tento snímek rozhodně stojí za tu námahu.

Už netradiční řešení časové posloupnosti zaručuje, že se nudit nebudete. Začínáme v jakési výslechové místnosti, kde se snaží z Jamala, mladého Inda bez vzdělání, dostat ono tajemství, díky kterému zodpověděl správně všechny otázky včetně té poslední v soutěži „Who wants to be a millionaire“ (Chcete být milionářem? – pro ty, kterým to nedošlo), kde se totiž obvykle jen tak nevyhrává.

Otázku po otázce kráčíme kousek po kousku vyprávěním mladíkova životního příběhu. Co otázka, to další díl do pohádkovo-romantického akčního filmu. Na pozadí každé příhody přinášející odpověď na další otázku můžeme sledovat celý život Jamala. Postupem času

objevujeme ztracené souvislosti a celé to začíná zapadat pěkně do sebe.

A je to zpracováno moc přitažlivě. Při sledování chudinského slumu v Bombaji si člověk musí připomínat, že život místních chudých obyvatel opravdu nevypadá tak exoticky zajímavě. U Taj Mahalu zase to, že vymýšlet a praktikovat různé způsoby vydělávání na turistech není tak zábavné, když jde o přežití.

Stejně nemáte čas nad něčím přemýšlet, protože se pořád něco děje. Jednou se něco zvrtně, odtamtud je třeba utéct, potom se rozloučí, pak se zase najdou, najednou je třeba nový plán, a tak dále. Celému filmu dominuje výborná hudba. Úderné indické rytmy, jež vás jen tak neminou, skvěle sedí k dějové linii a v této fungující harmonii si s námi pěkně zahrávají.

Ano, vrcholí to happy-endem, ale toho se není třeba bát. Šťastný konec je akorát vyvážen tím vším, co jsme viděli před tím a co rozhodně idyllické nebylo. To potom člověku nevádí ani to, že hlavní hrdina je úplně jako vystřižený z pohádky. Nakonec, když můžou mít pohádky děti, proč bychom nemohli mít taky? Trochu přizpůsobené. Jako třeba tenhle moc dobrý film.

Nora Behová

Rozkřápnout medvídka

Žijeme v podivném snu. Ať se děje, co se děje, zachováváme si tu stejnou tvář a pak, když se rozkřápnou vajíčko, utíkáme. Na pomezí reality a snu. Marně. Nenapadá nás nic lepšího než si jako pštros schovat hlavu do písku a potácet se ulicemi jako opilec. Snažíme se vypadat důstojně, ale zatím vypadáme jako hloupý, pomatený člověk, co zapomněl, kde bydlí. Nevidíme, jak se na nás tváří ostatní, jen se chováme jako že nic. Netoužíme po ničem a nechceme nic, jen existujeme. Divně, ale přece. Probíháme checkpointy, cíl však nikde není. Za námi start a před námi onen cíl, ani jeden už nevidíme. Zaseklí v stereotypu, uvnitř bludného kruhu, čekáme na svou příležitost. V tu chvíli vyskočíme a nic nám v lovu nezabrání. Skončí to zase stejně, zase nám tygr uteče, zase nám vosa prolítne přímo před nosem. Zase nám písek proteče mezi prsty, zase nám holub skončí na střeše, tentokrát i s vrabcem. A my je nechytíme. Příležitosti normálně žít pustíme k vodě a naladíme se na vlnu ticha. Poplyne nám kolem uší, úplně se bude blahem tetelit, že ho posloucháme. Dostaneme odměnu, bude jím velký, tyrkysový, nafukovací medvídek z pouti. Samou radostí ho budeme k sobě tulit a tvářit se, že ho už nikdy nepustíme. Tak dlouho, až medvěd praskne. Puf! Pong*! A rozletí se po okolí. Na zahnutém nose kopulujícího slona bude viset tyrkysový cár a my se budeme smát a smát a smát... a smát.

Bětko Kovandová

Fantys:

- /vyvolává Evžena/ Jindřichu.
- Evžen: Vy si MĚ pletete s Jindřichem?!
- Ále prosimvás... Já říkám občas i svůj manželce Jindřichu.

Valčík s Baširem

JE ANIMOVANÝ, ROZHODNĚ NENÍ PRO DĚTI A BYL NOMINOVÁN NA OSKARA ZA NEJLEPŠÍ NEANGLICKY MLUVENÝ FILM. VALČÍK S BAŠÍREM REFLEKTUJE MASAKRY V PALESTINSKÝCH UPRCHLICKÝCH TÁBORECH SABRA A ŠATÍLA. ROZHODNĚ TO NENÍ BĚŽNÝ DOKUMENTÁRNÍ FILM, NA JAKÉ JSME ZVYKLÍ.

V roce 1982 probíhala v Libanonu občanská válka mezi tamějšími křesťany a muslimy. Během této války byl palestinskými muslimy zabit křesťanský prezident Bašír, načež členové křesťanské falangistické strany jako pomstu zavraždili stovky muslimských uprchlíků v palestinských táborech Sabra a Šatíla v Bejrútu. Tou dobou v Libanonu operovali také jednotky izraelské armády, která měla mimo jiné za úkol zabránit zmiňovaným masakrům. Neučinila tak, a sklídila za to velkou kritiku, ale žádný z velitelů nebyl nikdy potrestán. Mezi izraelskými vojáky byl i tehdy devatenáctiletý Ari Folman. Po skončení války se stal Folman filmovým režisérem, úspěšně debutoval skvělým filmem Svatá Klára a vloni uvedl do kin svůj v pořadí třetí celovečerník: Valčík s Baširem.

Samotný příběh filmu je prostý. Ari po rozhovoru s přítelem zjišťuje, že na válku v Libanonu, které se před více než dvaceti lety zúčastnil, nemá vůbec žádné vzpomínky, kromě jednoho výjevu

koupajících se vojáků někdy v průběhu války. Aby probudil své myšlenky, postupně navštěvuje další bývalé vojáky a spolu s nimi zrekonstruuje den po dni průběh celého tažení. Film se tedy skládá z výpovědí vojáků a jejich vzpomínek. Popisované situace se často liší od absurdního dramatu pouze tím, že se skutečně staly. „Stříleli jsme, ale nevěděli jsme na koho. Po chvíli přijelo auto, které jsme rozstříleli. Po skončení palby jsme se šli podívat na výsledky naší práce. V autě byla mrtvá rodina.“

Film odkrývá konkrétní příběhy, konkrétní situace a vzpomínky a nezamlčuje ani vračející se noční můry bývalých vojáků. Jeden z nich se při střetnutí odloučil od zbytku a potom plaval na moři několik kilometrů do neznáma, aby se zachránil před nepřáteli. Jiný tancoval s kulometem na volném prostranství uprostřed silnice přímo pod palbou. Ve stejnou chvíli po stejné silnici prošel zcela vzpřímeně, nedbaje prolétajících kulek, televizní reportér se skrčeným

třesoucím se kameramanem za zády.

Klidně by to mohl být normální hraný dokument, háček je v tom, že film je animovaný. Přesto se všechny postavy chovají naprosto přirozeně, počínaje celkovým vzhledem, konče nejdrobnějšími grimasami ve tváři. Valčík s Baširem dokazuje, že animované filmy mohou zpracovávat i vážná témata a rozhodně nemusí patřit pouze pohádkám pro děti. Proto je tento film světovou kritikou považován za jedinečný a revoluční.

Film neobhájí ani jednu stranu konfliktu. O to více vyjadřuje jeho absurditu. Víc než o Izraelcích v Libanonu je to film o vojácích ve válce. Je to film o konkrétních osudech a konkrétních situacích. A v tom je jeho kouzlo. Proto rozhodně všem doporučuji film zhlédnout.

„Střílejte!“ „Proč? Nikdo tam není.“ „To nevdává, prostě střílejte!“

Dominik Obruča

Der Baader Meinhof Komplex

Film režiséra Uliho Edela přenesse diváka do západního Berlína v roce 1967. Místní generace studentů je nespokojená téměř se vším. S válečnou minulostí Německa, se svými rodiči odmítajícími se k tomuto problému vyjadřovat, s tehdejší politikou západních zemí, pravidly, která sami musí dodržovat, i Vietnamskou válkou.

V jedné z úvodních scén se dostáváme na místo, kam do Berlína přijíždí Perský šáh (podle levicově smýšlejících mladých lidí bezcitný tyran a vrah). Na ulici stojí dav demonstrujících studentů, kousek od nich skupina Peršanů, kteří svému vládcí naopak provolávají slávu, a mezi nimi řada ozbrojených policistů. Hned na první pohled je vidět, že brzy bude zle. Stačí jen málo a celá událost se změní v krvavý masakr – dřevěné trámký, obušky, slzný plyn, policie na koních... Jako by toho nebylo dost, jeden z policistů vystřelí po demonstrantovi jménem Benno Ohnesorg a zabije ho.

V dubnu 1968 je spáchán atentát na (příliš) nadšeného charismatického socialistu Rudiho Dutschkeho. To je pro studenty poslední kapka. A tak zatímco se lidé v Praze bezvýsledně snaží zahnat sovětské tanky (což se ve filmu na několik vteřin objeví), v západním Berlíně mládež demonstruje proti kapitalismu, schází se, aby plánovala idylickou socialistickou budoucnost, a nadšeně volá „Ho, Ho, Ho Či Min“.

Protesty začínají nabývat čím dál tím radikálnější podoby. Vznikne teroristická skupina RAF (Rote Armee Fraktion), v čele s egocentrickým Andreasem Baaderem (Moritz Bleibtreu), který je posedlý výbušninami, rychlou jízdou autem i střílením, a fanatičkou Gudrun Ensslin (Johanna Wokalek) posedlou zase Andreasem. Jejich první společná akce je umístění vlastnoručně vyrobené bomby do nákupního centra. Nálož – přesně podle plánu – vybuchne v noci, a tak se nikomu nic nestane. Tento vcelku nevinný čin, který má obyvatele vyburcovat k tomu, aby „přestali přehlížet křivdy, které se na světě dějí“, však Andreasovi i Gudrun vynese tři roky v kriminále. Oba proto uprchnou do Říma, a když se o několik měsíců poz-

ději vrátí, zákon už pro ně nepředstavuje žádný problém.

K RAF se postupně přidává čím dál tím víc lidí. Mezi ně patří i známá novinářka Ulrike Meinhof (Martina Gedeck), která ze začátku působí jako rozumná žena, jež jen souhlasí s některými názory studentů, a tak se jich veřejně zastává. (Ostatně je téměř o generaci starší než většina z nich a má zaměstnání i rodinu, kterou nechce opustit.)

Protihráčem teroristické skupiny je Horst Herold (Bruno Ganz), šéf Spolkového kri-

dobro) poslat své děti pryč.

Ke konci film už ztrácí napětí – všichni původní teroristé jsou už ve vězení a vzniká takzvaná druhá a třetí generace RAF. (Tyto skupiny se pomocí únosů snažily dostat zmiňované vězňe na svobodu.) Na druhou stranu tak alespoň ukáže téměř celé dějiny RAF (jež má na svědomí několik desítek mrtvých a stovky raněných) a navíc to, že film vlastně nemá žádný pořádný konec, diváka donutí o celé záležitosti přemýšlet.

Nesouhlasím s názorem rodinných pří-

Baader, Andreas Bernd, 6. 2. 43 München
Haftheft

Meinhof, Ulrike, gesch. Böhm, 7. 10. 34 Oldenburg
Haftheft

Ensslin, Gudrun, 15. 8. 40 Bartholomae
Haftheft

Augustin, Ronsard, 20. 11. 49 Amsterdam
Haftheft

Dutschke, Rudi, 16. 2. 34 Berlin
© picture alliance / dpa

Gysi, Klaus, 6. 9. 47 Mannheim
Haftheft

Schabert, Ina, 17. 5. 54
Frankfurt/M.
Haftheft

Isenhardt, Ingrid, 13. 5. 47 Bielefeld
Haftheft

minálního ústavu. Jako jeden z mála si uvědomuje, že pokud nebudou zjištěny a odstraněny příčiny vzniku protestů, útoky nepřestanou a Bundesrepublik se bude dál otřásat v základech.

RAF měla možná zpočátku podobné cíle a ideály jako například hnutí hippies, ty se ale v jejich představách jaksi pokroutily a nakonec byly odsunuty někam do pozadí a téměř zapomenuty. Nikdo si přece nemůže myslet, že dosáhne světového míru vylupováním bank a vražděním úředníků.

V průběhu filmu se z členů tohoto hnutí stávají větší a větší fanatici a šílenci; když pobývají ve výcvikovém táboře v Jordánsku, Ulrike se dokonce rozhodne (už na-

slušníků obětí tohoto hnutí a některých filmových kritiků, že film dělá z teroristů hrdiny. Někdo, kdo za jízdy „jen tak“ střílí z okénka auta nebo prohlásí, že pokud při útoku někdo zemře, alespoň to přinese větší titulky v novinách, podle mě není „veselý romantický rebel bez příčiny“ (jak jsem se někde dočetla), ale bezohledný zaslepený idiot.

V tomto ohledu film svůj účel splnil a rozhodně stojí za to na něj jít. Je to drsná, pravdivá a velmi dobře udělaná podívaná.

Theodora Voráčková

Tatíček: Problematika jambu v češtině je záležitost silně problematická.
Profeta: Více méně je hodně hodně, na tom se shodneme.
Cílem má být cesta, která vede k cíli.
Dotyk je dotyk a průnik je průnik.
Klaus: V pátek bysme to psát nemohli, protože bysme to psát nemohli.
Dá se dokázat, že sou pravdivý, protože prostě pravdivý sou.

Šéfredaktorův nekrolog

MILÍ ČTENÁŘI, DOSTÁVÁ SE VÁM DO RUKOU PADESÁTÉ ČÍSLO PORGAZEENU. VÁM TO JISTĚ PŘIJDE JAKO NÁDHERNÉ JUBILEUM, CELÝCH PADESÁT ČÍSEL! MOŽNÁ SE NÁS, REDAKTORŮ, TAKY BUDETE PTÁT: „A OSLAVILI JSTETO POŘÁDNĚ?“ NEMŮŽU VĚDĚT, CO BY VÁM ODPOVĚDĚLI OSTATNÍ REDAKTOŘI, ALE JÁ BYCH SE NEJSPÍŠ DLOUZE ZAMYSLEL A POTÉ ŘEKL: „NE, NEBYLO TOTIŽ CO SLAVIT.“

PORG vs. PORGazeen

Ačkoliv jsem již nějakou dobu šéfredaktorem tohoto plátku (od čísla 47), musím říci, že žádné vydání nevznikalo tak těžce jako právě tohle. Jako by ho připravoval někdo úplně jiný než čísla předchozí. Tak například u 49. vydání, které vyšlo pouhý půlrok před číslem 50, se mi zdálo, že máme nadšenou redakci, která má chuť do PORGazeenu psát, podílet se na jeho tvorbě a z jejíhož pera pochází vysoce kvalitní články, a také spoustu lidí mimo redakci, ochotných přispívat. Co se však od té doby změnilo? Vždyť to přece není tak dávno. Opustila nás snad chuť do psaní? Neměli jsme o čem psát? Ztratili jsme motivaci? Možná někdo ano, ale já odpovím, a myslím, že nejen za sebe: NE.

Hlavní problém spočívá v mé naprosté časové a duševní vyčerpání, způsobené převážně tím, že bylo našimi drahými profesory skokově zvýšeno množství práce. Za poslední půlrok jsem zpracovával nesčetné množství seminárních prací, sáhodlouhých domácích úkolů, musel jsem se učit na obrovské kvantum testů a skoro mi přišlo, že tolik práce jsem neudělal za celé tři roky na PORGu dohromady. Tento šílený a vyčerpávající kolotoč domácích úkolů a učení se točí pořád dál a dál, jako by kolotočář usnul na rychlostní páce a nekontrolovatelný stroj běžel pořád rychleji a rychleji. Den za dnem, týden za týdnem nám byla ukládána pořád nová a nová práce. Čtenář jistě pochopí, že poté, co v deset hodin večer člověk skončí se psaním domácích úkolů, již nemá příliš duševní kapacity na to, aby se věnoval psaní PORGazeenu.

A tak to pokračovalo dál – největší část své psychické kapacity a času jsem věnoval učení, zbytek jiným mimoškolním aktivitám a na PORGazeen v mém životě jaksi nezbylo místo. Jednou za čas mě na chodbě třeba někdo zastavil a optal se: „Tak co Honzo, co PORGazeen?“ a já jsem jen zažblebtl něco ve smyslu „teď zrovna píšu seminárku na dějiny umění, ale za týden se do toho pustím“ a rychle jsem spěchal pryč. Jenže za týden přišel třeba velký test z angličtiny kombinovaný s monstrúelem z matiky a na

PORGazeen opět nezbylo místo. Soudě z nepříliš velké aktivity ostatních redaktorů bych řekl, že na tom nejspíš byli podobně.

Poslední křeč?

Po několika měsících nečinnosti se dotáhnutí tohoto čísla chopil Vojta Witzany, jenž nedal na mé neustálé „za týden

se tomu budu věnovat“ a pustil se do oné těžké šéf-

redaktorské práce, obsahující především obíhání redaktorů, „vymlacování“ článků pod nejrůznějšími pohrůzkami zahrnujícími třeba „rozčtrvcení a spláchnutí do záchoda“, schopností najít si redaktora kdekoliv a kdykoliv a následného zkompletování čísla.

A ejhle, výsledek se dostavil – právě ho držíte v rukou a jistě stojí za to. Díky za to patří Vojtovi a dále pak celé redakci, která se vzpamatovala a začala něco dělat. Mám však trochu obavu, aby toto padesáté číslo nebylo „poslední křečí“ PORGazeenu. Jak si jistě můžete povšimnout, tak na rozdíl od čísla předchozího je zde velice malý podíl autorů mimo redakci, oněch „příležitostných dopisovatelů“, jejichž články však velmi často tvořily třeba celá čísla. A poněkud vyčerpávající způsob, kterým se tato ztráta zahladila, by už asi málokoho ze současné redakce lákalo opakovat.

Vyvstává zde tedy otázka: „Chceme vůbec na PORGu školní časopis?“ Pakliže je odpovědí NE, tak je řešení jednoduché – žádný nebude. Pokud však odpověď zní ANO, je třeba si uvědomit, že sám od sebe opravdu nevznikne.

Na závěr bych se v pozici šéfredaktora, kterým jsem, ačkoliv jsem toho pro dotažení tohoto vydání do vítězného konce příliš neudělal, byl od čísla 47 až doteď, chtěl s PORGazeenem rozloučit. Příští rok nejspíš strávím v USA, ale i kdyby se tak nestalo, tak zkušenosti, načerpané za poslední půlrok, mi ukázaly, že se prostě nedá stíhat všechno. A PORGazeen potřebuje šéfredaktora, jenž se mu bude věnovat naplno a s nadšením.

Honza Kaczor, sexta

Bidláková:

- Máte tu čtyřřadvacítku, Honzo?
- Hz: Jo, mám.
- Tak ji běžte rychle udělat na tabuli.
- Hz: Tak to musím říct, že ji nemám.
- Jak to?
- Hz: No já myslel, že už skončí hodina a budu to dělat příště. To už bych to měl.

Mode-Polizei

LUKÁŠ

Die schwarze Farbe des Mantels passt gut zu der grauen Farbe der Hose und der Jacke. Aber Lukas, was hast du mit den Pantoffeln gedacht? Nächstes Mal wähle schwarze Kanadaschuhe. Aber vielleicht passt diese Bekleidung besser in die Natur als in die Schule, du kannst darüber nachdenken.

ELISKA

Die Mode in Schichten ist ständig in. Aber das hier ist schon zu viel. Eliska, hast du Omas Garderobe ausgeraubt? Einzelne Stücke der steinalten Modells passen einfach nicht zusammen und die Muster aus den Zeiten unserer Omas sind heute wirklich daneben.

FRAU BIDLAKOVA

Warum so viel schwarz? Gehen sie auf ein Begräbnis? Oder bedrängt sie etwas in der Schule? Es wäre nicht schlecht, eine kleine Inspiration im Frühling zu finden. Wir bewerten aber, dass das Outfit gut zusammen passt.

Valašské: A po vykladu následuje co? PORNO?? Jo volno...

Kubíček: /Při vysvětlování teorie relativity/ Ta lampička může třeba vybuchnout, ale ten blik se pořád šíří.

BARA

Was für ein schönes Mädchen! Munter, farbig und gut gelaunt. Zärtlich elegante Halskette passt perfekt zum feinen Teint. Wir bewerten auch die gut gewählte Farbe der Strümpfe, die auffallend, aber gleichzeitig dezent ist.

VRBA

Legere Unordentlichkeit ist oft besser als übertriebene künstliche Eleganz. Man kann auf den ersten Blick sehen, dass Jakub auf sein Aussehen hält und dass er seinen eigenen Stil hat. Aber aufgepasst! Mehr Farben sind gefragt!

Klaus:
 Já, já sem blbej.
 Já, já sem blbej.
 Já, já sem blbej.
 Já, já sem blbec.
 Kam sem si zase vodnes pravítko? Já sem blbej.
 Kurňa.
 ...jo? Ehh, co to plá-cám???

HERR TOEGEL

Herr Toegel will zwar einen guten Eindruck machen, aber die Kombination des Hemdes und der Jeans ist dieses Jahr nicht im Trend, besonders wenn das Hemd in die Hose gesteckt wird... Nächstes Mal empfehlen wir auch eine bessere Wahl der Schuhe.

Profota:

- Takže výsledek 24 děleno 6 je kolik, Janku?
- Janek: spí
- P: Takže Janek nám to neřekne, tak já vám to povím: Pět!
- Třída: Prosím?
- Teda pardon, já jsem trošku unavený. Čtyři samozřejmě.

Das Tagebuch eines armen Jungen

Liebes Tagebuch!

Ich möchte dir über viele traurige Sachen, die mir letzte Woche passierten, erzählen. Warum spreche ich darüber lieber nicht mit meiner Mutter, oder meinem Vater, oder vielleicht mit einem guten Psychologen? Das Problem liegt darin, dass ich sehr schüchtern bin und es nicht so einfach für mich ist, mit anderen Leuten über meine persönliche und sehr peinliche (ach, so peinliche!) Probleme zu sprechen. Da kommst du auf die Szene. Ein ruhiger, geduldiger und diskreter Zeuge meiner Probleme. Du wirst mich nicht verraten. Ach, es ist so gut mit jemandem über eine Sache, die mir Sorgen macht, zu sprechen! Gott sei Dank für dich! Aber wenn ich darüber nachdenke, glaube ich, das es vielleicht nicht normal ist, mit einem Stück Papier zu sprechen, als wenn es eine lebende Person wäre. Glaub mir, wenn ich mit jemandem anderen als mit dir sprechen könnte, da würdest du schnell in der Ecke landen. Aber niemand spricht mit mir, also schreibe ich dir. Vielleicht sollte ich beginnen, über meine Probleme zu schreiben, weil ich nicht mehr viel Zeit habe.

Alles fing am letzten Montag an. Schon der Beginn des Tages sollte mir sagen, wie schrecklich der Rest des Tages sein wird. Ich bin sehr spät

aufgewacht und ich hatte keine Zeit für meine Morgensauna. Dann habe ich festgestellt, dass es nicht einen einzigen Tropfen von meinem beliebtesten Morgengetränk – dem zwölfjährigen irischen Whisky gibt. Aaaa! Was für eine schreckliche Situation! Und dann habe ich den Schlüssel von meinem Porsche verloren, also musste ich mit einem Bus fahren! Hörst du das? Mit dem Bus! So eine Schande. Aber alles Schlechtes ist zu etwas Gut, und ich traf dort ein wunderschönes Mädchen. Sie hatte lange, glänzende und braune Haare die in unendlichen Wasserfällen fielen. Ihr Mund und tiefe blaue Augen haben mich sofort gefesselt. Ich war verloren.

So, liebes Tagesbuch, genug von der Beschreibung des neuen Calvin Klein Posters, auf den ich während der ganzen Fahrt in dem Bus schaute. Die Leute dort waren schrecklich und grob. Ja, sehr grob! Meine neuen Schuhe von Aligatorbelg haben sie völlig bet trampelt. Glaubst du das? Die Leute hatten keinen Respekt vor ihnen und vor den Füßen, die in den Schuhen steckten.

Nach dieser Fahrt, die mir unendlich vorgekommen ist, bin ich zu meiner Firma angelangt. Dort kam zu mir der Chef der Abteilung und sagte: Was ist mit deinen Schuhen passiert? Sie se-

hen wirklich schrecklich aus. Komm mit mir! Ich war ruhig, weil ich alle meine Aufgaben fertig hatte. Wenn wir in das Arbeitszimmer des Chefs kamen, sagte er: Lieber Christian, ich weiß, dass du gut und viel arbeitest und es gab noch nie eine Beschwerde über dich in dieser Firma, aber es ist hier ein kleines Problem. Wir haben nicht soviel Geld und wir können nicht so viele Leute beschäftigen...“ Dann fragte ich: „Also bin ich entlassen?“ Und der Chef sagte etwas in der Richtung, dass entlassen ein zu starker Ausdruck ist, und er würde lieber über eine Kündigung sprechen. Kündigung? Glaubst du das?

So, hier bin ich. Kein Job, kein Porsche, kein Alkohol und kein Mädchen... Es gibt keinen Sinn des Lebens, wirklich keinen...

Auf Wiedersehen, du warst wirklich ein guter Zuhörer. Danke.

Matěj Jungwirth, sexta

Klaus: /Nešťastně/
Ztratil jsem klíče. Je tam otvírák na pivo, který mám už od patnácti let a jsem na něj citově vázán.
Crrr crrr. Ano??? Na zdár, Bočane...
Gdyby to bylo jinak, tak by mi to dalo zahulit, ale že je to tagle, tak na to pečú...
Tatíček: Já mám takovou zvláštní zkušenost, já vás s ní seznámím. Asi už jste slyšeli, že třeba lidé, kteří přišli o nohu, v ní často cítí bolest. Mně se občas stává, takhle když fouká vítr, že mi vlajou vlasy... To je ta intenzita prožitku! Je to silný...

Roleček: Hexaplat! To jste nikdy neslyšeli? Doma vám to neřikali...? Někteří dětství jsou nešťastná...
úplně.

Plecháček: To sem čuměl. Ty vaše sešity vypadaj, jako by je zvejkalo tele ... no... a pak je sežvejkalo Filippe, vy prskáči!

Valášek: Copak je Matěj doprdele hákej premiant??
Tady musí být nějaký terorista, aby vás přiměl k tomu, abyste něco dělal.
Váš pracovní morálka překročila bod mrazu. Ted už se blíží absolutní nule.
Obávám se, že sexta nemá tu hranici „cat“ (od cat po cat)

Kubíček: Vim, že jsou falešný, ty vaše chápaný pohledy.
Toegel: /Na Emmu/ Já se nedívám na vás, já se dívám do prázdna.

S poctivostí nejdál dojdeš

STÁLE ČASTĚJI KOLEM SEBE SLÝCHÁME VĚTU: „KAM TEN SVĚT SPĚJE?“ KDYŽ SE NAD SEBOU ZAMYSLÍME (ZATÍMCO SI DO ÚST VKLÁDÁME DALŠÍ BONBON Z KAMARÁDOVY LAVICE), DOJDEME VŠAK POKAŽDÉ K ZÁVĚRU, ŽE VŠE VLASTNĚ DĚLÁME ČESTNĚ A S DOBRÝM ÚMYSLEM. A POKUD SI VZPOMENEME NA PŘÍSLOVÍ O POCTIVOSTI, JEN SE MU SMĚJEME. PŘESTAŇME SE ALE VĚNOVAT SLADKOSTEM, NACPĚME PRÁZDNÝ PYTLÍK DO CIZÍ TAŠKY, ABYCHOM PŘEDEŠLI NEDOROZUMĚNÍM, A PŘÍSTUPME K TESTU.

Otázky čtěte popořadě a každou odpověď pečlivě zvažte. Buďte k sobě upřímní, přistupujte k testu zodpovědně a se vší vážností.

Sedíte v tramvaji a jste k smrti unavení. Najednou se vedle vás začne rozčilovat starší paní, které jste si předtím nevšimli, že jste ji nepustili sednout. Co uděláte?

- Omluvíte se té nebohé stařence, kvapně vyskočíte a uvolníte jí místo.
- Omluvíte se, že nemáte dost energie na to, abyste vstali.
- Děláte, že spíte.
- Poslete bábu ke všem čertům.

Kamarád vám svěří ukrutné tajemství, které se nikdo jiný nesmí dozvědět. Něco zaslechne spolužačka a začne na vás vyzvídat. Co uděláte?

- Budete za partyzána a neprozradíte ani slovo!
- Pokrčíte rameny a všechno vyklopíte.
- Vám že by někdo svěřil tajemství? Nesmysl!
- Z obavy, že by si domyslela něco ještě mnohem horšího, jí to prozradíte, ale vynecháte tu část o mrtvém psu a zubní protéze tety Růženy.

7–14 bodů Většinou se chováte poctivě, jen občas si pomůžete drobným podvodem. Máte proto velkou šanci se dožít vysokého věku a nejspíš vás přátelé a příbuzní dokonce mají rádi. To se jen tak často nestává. Jediný drobný problém by mohlo být vaše svědomí. Pozor na něj!

15–22 bodů Ani svědomí, ani babičky, křečci, učitelé nebo výsledky tohoto testu nedokážou zabránit podvodům, k nimž se uchylujete, abyste si usnadnili život. Často za vás sice rozhodne vaše poctivá stránka osobnosti, ta bude však časem potlačena a pravděpodobně se z vás stane naprosto zkažený člověk. Ale zase si užijete hodně legrace.

Starší spolužáci k vám neustále chodí pro svačiny. Co s tím?

- Svačinu jim nikdy nedáte.
- Svačinu jim pokaždé dáte; přece je chudáčky nenecháte zemřít hladu!
- Občas se vám jich zžele a část jídla obětujete.
- Jistěže jim těm mizerům dáte! Plesnivý chleba s marmeládou z chilli, nalámaných nehtů a čehosi, co jste před měsícem vylovili z umyvadla – kdo by nechtěl?

Ze života vám dělá peklo kamarádčin nevychovaný agresivní křeček, který u ní volně běhá po bytě a neustále si na vás dovoluje. Ona s tím odmítá cokoliv udělat. Co vy?

- Přestanete ke kamarádce chodit. Stejně vám lezla na nervy.
- Pokusíte se kamarádce domluvit.
- Pokusíte se domluvit křečkovi.
- V nestřeženém okamžiku tu potvora majznete encyklopedií po hlavě, až to křupne

6 bodů Neuvěřitelné! Někoho tak poctivého jako vás jsem ještě nepotkala. Při první příležitosti se necháte zabít zvědavou spolužačkou, rozzlobeným učitelem nebo agresivním křečkem, případně zemřete sami hladu o přestávce či únavou v tramvaji. Tyto malé nepříjemnosti vás však nemusí znepokojovat, protože jen uspíší váš zasloužený odchod do nebe. Bravo!

23–29 bodů V pekle už si na vás brousí nože, leští okovy a rozdmýchují ohně! Máte tam zarezervovanou útulnou izolovanou jeskyni na několik dalších tisíc let dopředu. Ale když vám ty podvody tak jdou, možná se vám podaří oklamat samotného ďábla. Hodně štěstí!

Kamarád pošle při chemii po třídě lísteček s velmi nelichotivou básničkou o vašem učiteli. Ten to zjistí a z napsání říkanky podezřívá vás. Co uděláte?

- Budete kamaráda krýt a vezmete to na sebe.
- Potřebujete dobrou známku z chemie. Kamaráda nabonzujete.
- Řeknete, že autor básničky sice nejste, ale s jejím obsahem plně souhlasíte.
- Něco takového se vám ani nemůže stát. Celou hodinu chemie postáváte a pokoujete na rohu školy.

Odpovídali jste na všechny otázky pravdivě?

- Ne.
- Samozřejmě!
- No...
- Snad ano.

Body: 1.: a) 1, b) 2, c) 3, d) 5, 2.: a) 1, b) 3, c) 5, d) 2, 3.: a) 3, b) 1, c) 2, d) 5, 4.: a) 3, b) 2, c) 1, d) 5, 5.: a) 1, b) 2, c) 3, d) 5, 6.: a) 5, b) 1, c) 3, d) 2

30 bodů Nejen, že pácháte samé odporné a zavřenihodné činy, ale ještě lžete, když se k nim přiznáváte! Něco takového snad ani není možné. Styďte se!

Theodora Voráčková

(Autorka by ráda sdělila, že byl tento test silně inspirován článkem v jisté učebnici angličtiny. Když už je u toho, rovnou řekne, že v něm dosáhla přesně třiceti bodů. Nicméně se k tomu dobrovolně veřejně přiznává a doufá, že jí to na onom světě bude přičteno k dobru.)

Perly sviní(m)

Roleček

„Jaké zvíře vám to ještě připomíná? Třeba Slizku z Červeného trpaslíka že? Já kdykoliv čtu nějaké propozice z ministerstva, jak zaujmout studenty, tak tam je, že mám mluvit jejich jazykem.“

„Já jednu takovou publikaci mám. Má drobnou nevýhodu, je v čínštině.“

Janichová

„Takže znovu: kolik uhlíků má metan?“

F. M.: „... A hell!“

Janichová: „No, tam vás asi brzo pošlu!“

„Eliminace je odstranění. Takže když eliminuju někoho ze třídy...!“ (Významný pohled na T. S.)

Fantys

(krouží prstem po obrázku v učebnici) „You' ve got nice animals here!“ (ukazuje na žirafu) „Can you see? Panda...“

Rufer

„I am something like an E. T.“

Beran

„Skoro jsem o tom přemýšlel.“

„Věděl jsem, že starořecky to znamená koryto pro koně, stačilo trochu fantazie a došlo mi, že novořecky jde o autobusové nádraží.“

Přibík

„Stojíte tam a koukáte na pomeranč na zemi, v tom metru se záclonkama.“

„To je matematické nebo. Víte, co to znamená? Buď to, nebo ono, nebo obojí.“
Studenti: No to je jako v češtině, když je to slučovací nebo, a je to bez čárky.
„Jo??! No vidíte!“

Valášek

„Můj kamarád Karel Vomáčka, *kretén*, mi volá třikrát denně! To byl přístavek.“

„Mějme psa. Jaký je rod u slova *pes*?“

T. Ch.: „Jednotný“

Valášek: „Tak to zkusíme jinak. Jaké je to číslo?“

T. Ch.: „Třetí... Teda ne, mužský!“

„To byl jeden takový „úchyl“ z Kyjova. ... Neplést s panem profesorem Profotou. Kyjovanů je deset tisíc, ne každý musí být úchyl.“

Profota:

- Pročpak se tolik dívek vdalo dřív než v osmnácti?
- Marek: Třeba je donutili rodiče...
- A kde v téhle době, prosím vás?
- Marek: Třeba někde na Moravě...
- CO PROSÍM?!?!

Výšková:

- Adam: No jóóó, tak holka si vezme minisukýnku a hned dostane řidičák!
- Adame!!! Já mám řidičák!

Toegel:

- Půjdete a kopnete do houby...
- M.K.: Ne, to by nikdo neudělal!
- Tak známe některé jedince...
- M.L.: Podle sebe soudím tebe...!

Bidláková

„Tak co, jak se vám líbily testy?“

všichni: „Třeba ten na polo vodiče byl hrozně těžkej!“
Bidláková: „Jooooo... Ten se mi ale poved, co?“

Anna-Marie (při probírání elektřiny, jističů a pojistek): „Takže, máme problém: zapojila jsem vysavač a jistič vypadl. Co udělám?“
Zikmund: „Zametu!“

Šlajchrtová:

- A to ještě nevíte, že píšeme ve čtvrtek test.
- M.D.: A to ještě nevíte, že tu ve čtvrtek nebudeme.

Kubíček: Když znáte rychlost světla, tak si spočítáte hmotnost Slunce?

Arnot

„Když potkáte biskupa, musíte mu políbit... Co?“

„Alfou a omegou vašeho života je spasení. Vy si někteří myslíte, že ne... Ale uvidíme!“

„Čechy dohnaly Evropu, protože Evropa téměř vymřela.“

Retro-Perly retro-sviní(m)

V rámci pohledu zpět do historie Porgazeenu, jelikož držíte v ruce číslo padesát, zasluhují jisté věci zvláštní ohlédnutí, mezi nimi Perly sviní(m). Troufám si tvrdit, že stránka s hláškami profesorů, které sem tam okoření nějakou tu hodinu, patří mezi nejoblíbenější části našeho časopisu. Proto jsme se ohlédlí do historie této rubriky a přinášíme vám výběr toho lepšího. Jestli si myslíte, že některé neotištěné

výroky byly mnohem lepší než jiné otištěné, přidejte se k redakci a příště s tím něco uděláte, teď máte smůlu.

Perly sviní(m) jsou hlavně vtipy, jež sem tam profesori uklouznou. Ovšem abyste se nezbláznili z hromady různorodých vět, je lepší je trochu přetřít a přeskupit dle „druhu“. Už nemusíte, protože jsme to udělali za vás. Takže teď si je jenom užijte a snad se pobavíte.

Na závěr si vypůjčím úvodník k Perlám z Porgazeenu 37: „Ještě bych rád poznamenal, aby profesori nebrali Perly sviní(m) jako útok na svoji osobu a neměnili výrazy. (Například nejmenovaný pan ředitel radikálně změnil slovník.)“. Přesně tak.

Nora Behová

Krč:

- Věta neúplná?
- Student: Jdi do...
- Co-o-ože?

Šlajchrtová:

- Nechystá se doufám někdo z vás maturovat z němčiny?
- H. T.: No...
- Hm. Tak to je dobrej vtip.

Zítřka si napíšeme test. Kdo nepřijde, je srab a zrádce.
/Mimo hodinu na hlouček kuřáček/Vy kuřny!

Beran: Ostatně bude se tu maturovat z latiny, i letos je tu jedna vražedkyně.

Klaus: No, to sem zkazil. Ale to už nebyla hodina, takže to neplatí.

Tady máme jeden příklad... Obě skupiny měly stejnej, protože jsem věděl, že to stejne nikdo nespočítá.

Kubíček: Já jsem to schválně napsal komplikovaně, aby vás to zarazilo.

Šlajchrtová: Nejdřív jsem vám chtěla dát vzteky 1, ale pak jsem si řekla: vynadám mu, zmlátím ho a dám mu 6. Jirko, já vás zastřelím! Tomáši, já vás zastřelím! Pepo, já vás zastřelím! Aleši, já vás zastřelím! Já vás zastřelím!

Neuvedeno: Jsem se od vás nechal zmást, vy malí zlosyni. Říkám to proto, abych znejistil to, co jsem řekl na začátku.

Roleček: V německé filosofii většina věcí zní jako výhrůžka.

Klaus: Jinak mi přeskočí plus a minus a celý příklad je v hajzlu. Měl několik neodstranitelných pedagogických nedostatků – nedostatek temperamentu a beďary.

Kdo se fláká, obcuje s ďábly. Kdo pracuje, obcuje s anděly.

Žvýkačka není pracovní bordel, žvýkačka je prostě bordel.

Znáte efekt mlčící třídy? Všichni řvou „Ticho!“.

V každé slušné rodině je 12 na druhou 144. Nevím, jak u vás!?

Tatíček: Kdo napíše velké písmeno, neprohloupí.

Deml velice obdivoval Březinu, problém tohoto přátelství nastal záhy potom, co Březina umřel.

Bukovský: Druhojory, to je takovej geologickej komunismus, vršky hor se srovnávají, celý to tak jako zasmradá...

/Na Kodyho dech/ To je tělocvik, ne soulož!

Valášek: Až přejdou Máchu romantické roupy, tak z něj bude dobrý básník.

/Definice pornografického románu/ Všechno, co vás v životě napadlo, i to, co vás v životě nenapadlo, tak to tam je: vsedě, vleže, shora, zespoda, z okna, na stole, vedle stolu, do stolu.

Těhotenství je nemoc.

V socialismu nosí děti Stalin.

Ježíš, to sou hovadiny.

A neříká se sakra práce, ale kurva práce.

Arnot: To pochopí i blb, takže máte šanci všichni.

Klaus: Vagón veze sedm debilů, kolik debilů je ve dvou vagónech?

Krč: Jaký je poměr mezi maminkou a tatínkem?

Valášek: Ondřeji, už dospějte, proboha!

Klaus: Ne ne, vy ste teďka opustil papír, to by nešlo.

Valášek: Prostě jsem to neopravil, tak máte efko.

Šlajchrtová: Já snad ani dneska neumím německy. Z vás.